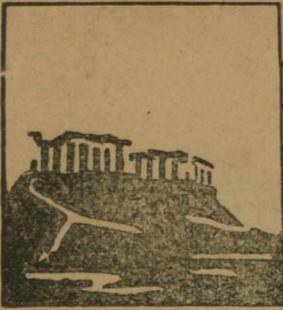
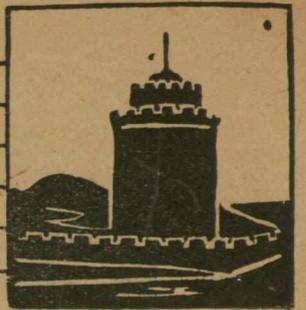

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Α^{ΟΝ} - ΑΡΙΘ. 30
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10
29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1914

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 116
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Εσωτερικού δραχ. 5
Εξωτερικού φρ. 10

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΙΒ΄.

ΧΑΡΑ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΣΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
*Εσωτερικού..... Δραχ. 5
*Εξωτερικού.....φρ. 10

ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗ

Τὰ νέφη τὰ ὁποῖα διεκρίνομεν ἀπὸ μακροῦ εἰς τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα ἐξεργάγησαν εἰς θυελλώδη καταγίγδα ἀπειλοῦσαν νὰ καταπλημμυρήσῃ δόλοκληρον τὴν Εὐρώπην.

Εἰς τὴν συγκεντρωμένην πανταχόθεν πυρτιδα ἤρκεσαν δύο σφαῖρες τοῦ σέρβου νεανίου Πρίντσιπ διὰ νὰ προκαλέσωσιν τὴν σύγκρουσιν τῶν δύο μεγάλων παγκοσμίων ρευμάτων: τοῦ Γερμανισμοῦ καὶ τοῦ Σλαβισμοῦ καὶ νὰ συμπαρασύρουν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν δίνην τοῦ τρομεροῦ τούτου πολέμου.

Ποῖος ἐκ τῶν δύο μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν συνδυασμῶν θὰ ἐπικρατήσῃ; Τοῦτο θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ προεῖπη τις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βεβαιωθῇ εἶνε ὅτι ἡ μὲν ἦττα τῆς τριπλῆς συμμαχίας θὰ ἐσθμιαίνῃ τὸν διαμελισμὸν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν ταπεινώσιν ἂν ὄχι τὴν καταστροφὴν τὴν τελικὴν τῆς Γερμανίας ἐνῶ ἡ ἦττα τῆς Συνεννόησεως θὰ ἐσθμιαίνῃ ἀπλῶς καταστροφῶς τὸσον δι' αὐτὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν νικητρίαν Συμμαχίαν. Τοῦτο δὲ διότι ἡ κατὰ θάλασσαν ἀναμφισβήτητος ὑπεροχὴ τῆς Ἀγγλίας θὰ ἀσκήσῃ τοιαύτην πίεσιν ἐπὶ τῆς τυχόν κατὰ ξηρὰν νικητρίας ὥστε θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ συνάψῃ τὴν εἰρήνην ἄνευ καταστροφῆς τῶν ἀντιπάλων.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ κατάστασις εἶνε ἀκρῶς ἐπισημῆς καὶ ἐπικίνδυνος.

Καὶ τὰ δύο ρεύματα τὸσον ὁ Σλαβισμὸς ὅσον καὶ ὁ Γερμανισμὸς ὡς ἀπώτερον σημείων τῶν κέντρων τῶν ἔχουν τὴν διέξοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον ἐπὶ βλάβῃ ἀνυπολόγιστου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Ρωσσία ἐποφθαλμίᾳ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν Καβάλαν ἐνῶ γνωστὰ εἶνε τῆς Αὐστρίας αἱ ἐρωτοτροπίαί πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

Πρὸ τοῦ τοιούτου μεγάλου κινδύνου χρειάζεται φρόνησις ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως καὶ αὐτοθυσία ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ μετὰ θάρρους καὶ τόλμης.

Ἐδνυχῶς ὅτι ἔχομεν οἱ Ἕλληνας ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς μῶν Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐπροέκρινε μετὰ τὰ χαρί-

σματα τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου καὶ τὸν προώρισε διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς πλήρους ἀπελευθερώσεως τοῦ δούλου Ἑθνους.

Ἄς ἐλπίσωμεν—καὶ πρόγραμμα ἡμῶν ὡς ἔχομεν: πρὶν ἐπικρατήσῃ ἐκάτερος τῶν δύο δεινῶν πολέμων ὁ Σλαβισμὸς ἢ ὁ Γερμανισμὸς—μὲ τὸν Κωνσταντῖνον ἐπὶ κεφαλῆς νὰ σπεύσωμεν εἰς τὴν μεγάλην πρωτεύουσάν τοῦ γένους μας, εἰς τὸ γλυκὺ ὄνειρον γενεῶν δλοκλήρων καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς Ἐπταλόφου, ἄς ὑψώσωμεν τὴν σημαίαν τοῦ σταυροῦ μας καὶ ἄς θεμελιώσωμεν τὸ νέον μας κράτος μετὰ τὴν ἀρχαίαν του ἔκτασιν.

Τότε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ διεκδικήσῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ Κωνσταντίνου.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ
ΟΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΙ

Προχθὲς εἶχε νὰ γνωρίσω, ἕνα ἀπὸ τοὺς προνομιούχους εἰσένοους, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νὰ συμβιβάζωσιν μερικὰ πράγματα σὲ βίον τοὺς καὶ νὰ μὴν ἔχουν κανένα παρὰ τὸν ἑαυτοῦ τους καὶ ἀπὸ τῆ ζωῆ.

Εἰς τὰ μάτια του ἦτο ζωγραφισμένη ὅλη ἡ ἱκανοποίησις ἐνὸς θνητῶν, τὸν ὁποῖον ὀλίγοι μποροῦν νὰ καταγάγουν σὲ κόσμῳ. Μοῦ ὤμιλλοσε μετὰ ἐνθουσιασμὸν καὶ εὐχὰς ἐν. α. καὶ δὲν ὑπέσχετο καν. ἰς λόγους ν' ἀμφιβάλλω.

—Νομίζεις, μοῦ εἶπε, καθέννας ἀπὸ ἡμᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ λέγεται ἀνθρώπος, ἔχει καὶ αἰσθηματικὴν σφαιρὰν; τίποτε.
—Δῆλα δὲ, τὸν ἠρώτησα.
—Δῆλα δὲ, νὰ εἶπὲ τὴν εὐχὴν εὐλογοῦμαι, νὰ αἰσθάνεται καὶ ν' ἀγαπᾷ; Καθόλου. Εἰς πολλοὺς, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει τὸ αἰσθηματικὸν ὄργανον, δὲν ὑπάρχει καρδιά. Ὅ, τι βλέπεις εἶναι κοροϊδία, ἂν δὲν μεσολαβεῖ τὸ συμφέρον, θὰ προβάλλῃ ἡ μισθὴ μορφή τῆς ἐπιδείξεως. Εἰς τὴν ψυχὴν τῶν περισσοτέρων, ποτὲ μίαν ἀνομιάν αἰσθητικὴν ἀπὸ σοῦ, εἶπε φιλοξενίαν. Τὸ νὰ θέλῃς σήμερον, γὰρ μερικὰς ὥρας, νὰ σιωπῶνται λίγο ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν καθημερινὸν βίον, θεωρεῖται τρέλλα, ὁ ἔρω; τὸ τρομερὸν αὐτὸ καὶ γλυκὸν ἄς τὸ εἰποῦμε νόσημα, σήμερον δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μίαν μορφή Πῶς θέλεις λοιπὸν μετὰ αὐτὰς τὰς ιδέας; νὰ βλέπῃς εὐχαριστημένους ἑμπεδῶς σου ἀπὸ τῆ ζωῆ; δὲν ἤξεύρω ἂν με ἔννοεῖς.

—Ἐννοῶ ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὸ μόνον.
—Ἔστω δὲν τὸ ἀνομιάν ὡ; βλέπεις εἶμαι ἕνας ὄμοιος σχεδὸν νέος; καὶ δὲν εἶμαι παιδί γιὰ νὰ μὴν εἰξεύρω τί ζητῶ. Ἐσοῦδάσα καὶ ἐγὼ λίγο τὸ κόμ' καὶ ἐδοκίμασα περισσότερο τὴν πικρίαν τῆ ζωῆ; Ὁμοιωθῶ ὅτι σὲ δρόμῳ τὰ γόνάτα μου ἐλίγισαν καὶ ἐγονάτισα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ χρεασθῶν ἕξανα χέρια νὰ με σηκώσω. Δὲν συνέβη ὅμως αὐτὸ καὶ τοῦτο εἶνε ὁ θρίαμβός μου. Τὸ γιατί μὴ τὸ ρωτῆς, διότι μπορεῖ νὰ μὴ τὸ ἐννοήσῃς. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ μόνος μου. Ἐκῦσταξα τὸ κόσμῳ μετὰ μᾶτια μετὰ τὰ ὁποῖα δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ ἄλλοτε. Κάτοια δύναμις ἐσφίξε τὴν ὑπόστασίν μου καὶ ἡσθάνθη ὅλην τὴν ἀνάμνησιν μίαν σκληρῶς δοκιμασίαν ποῦ εἶχα περάσει, νὰ χύνεται ἀπὸ ἐπάνω μου, ὅπως τὸ νερὸ ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸ σφουγγάρι ὅταν τὸ πιέζουν. Εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀνθέξω σὲ πῆσι αὐτῆ καὶ τώρα εἶμαι ἡρεμὸς καί...

...Εὐχαριστημένος, προσέθεσα.
—Ἀκριβῶς! Ἄν σου εἶπω ὅτι ἡγάπησα ἴσως τὸ θεωρήσεις γελῶτον—ἡ κοινὸν γιὰ μένα ὅμως ἔχει μεγάλην ἀξίαν. Γιὰ μένα ὁ ἔρωξ ἔγινε ὁ μεγάλος ἰσοπεδωτής. Ἄπὸ τότε, κλιεῖται ἐπάνω στὴ ζωὴ μου. σὺν τὸ σιδερένιῳ ἐκείνῳ κλιιδρο ποῦ βλέπεις σὲ δρόμῳ νὰ στρώνῃ ὄλαις τῆς μυτερᾶς καὶ ἀκανόνιστες πέτραις καὶ σὲ κάνει νὰ περπατῆς μ' ἰσόκλιναν νοὶ χωρὶς κίνδυνον νὰ πέσῃς. Ἐάν καταλαβαίνῃς τὴν αἰσθάνομαι κατὰ πῶς βλέπω τῆς ἀρμονικᾶς ποικιλίας τοῦ κῶσιμου, θὰ με δικαιολογήσῃς, ἔάν δὲν με ἔννοεῖς θὰ με εἶπῃς τρελλόν.

—Ὁχι δά!
—Μὴ φοβεῖσαι δὲν θὰ σὲ κατηγορήσω. Ποιὲ δὲν εἶναι κατηγορητέος ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος δὲν αἰσθάνεται τὴν ἑλλειψίν ἐνὸς πράγματος τὸ ὁποῖον δι' ἄλλους εἶναι ἀπαραίτητον. Βλέπεις εἶμαι δίκαιος.

Ἡ ὀμίλια του ἦτο πυκνὴ καὶ ἄς τὸ ὀμιλοῦν, ἀρκετὰ πεισιτικῆ. Δὲν εἶχα τίποτε νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Καὶ διὰ τὸν εἶδα μετὰ τὸ μεῖδιμα τοῦ θρημβῶν εἰς τὰ χεῖλη νὰ με χαϊρετᾷ καὶ ν' ἀπομακρύνεται ἐσκήρθηθῃν ὅτι ὀρισμένους ἀφοῦ κατορθώνῃ νὰ βλέπῃ τὸν κόσμῳ μετὰ ἀπὸ τὸ τοιο φακὸ, τοῦ ὁποῦ εἶναι εὐχαριστημένος.
Πέτρος Σεκᾶκος

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΙΛΟΥΣΑ

Τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ γουρνόπουλο

Ἐνα γαϊδουράκι βλέποντας μίαν μέραν τὸ γουρνόπουλον ποῦ ζούσανε μαζὴν στὴν ἴδιαν αὐτῆ καὶ τ' ἀγαποῦσε τόσο, νὰ τὸ σέρνουν σὲ σφαγεῖο, ἄρχισε τὰ κλάμματα καὶ τοῦτε μετὰ θῆνο.

—Ἄχ! φτωχὸ μου ἀδερφάκι! Σὲ χάνω καὶ δὲ θὰ σὲ ξαναδῶ ποτὲ πιά, πο-έ. Ἄχ! ἀδερφάκι μου!

Καὶ τοῦ λέει ὁ γίγας μετὰ ἀπάθεια:
—Μπᾶ! πὸς κάνεις ἐστὶ σὰ γυναικί; Πρέπει νόμιστε φιλόσοφοι φίλε μου! Μὴ ἀπελπίζεσαι, κ' ἴσως μὴ μέρα ἀνταρῶσωμε μετὰ σὲ καμιά Μορτατέλα τῆς Β λῶνίας...
(Ἀπὸ τὸ Ἰταλικόν)

Κ. Τρικογλίδης
Η ΖΩΗ

Κολπάζουσα τοῦ ἔαρος περὶ ἡ ἡλιανίαν καὶ ἡ νεότη; φθέρειται, ὡς εὐθαλής ἀνθὸν ἀλλοίμονον! ψυχραίνονται καὶ στήθος καὶ καρδίαν δὲν φάλλει εἰς ἐρείπια πο-έ ἡ ἀηδόν.

Καὶ ὅταν θὰ καλύψῃ τὴν δρόσον τοῦ προσώπου τοῦ σάββανον τοῦ ἔρωτος, ἡ πτώσις τοῦ Μαῖου κόμη λευκῆ, οὐτίδες ἐπὶ χρυσοῦ μετώπου καὶ τάρφος διαδέχονται τὸν ἰδωλον τοῦ βίου,

Πόνος, χαρὰ καὶ λύπη. Ἐν ὄνειρον ἀπάτης Ὁκεανὸς δακρῶν, σταγόνες εὐτυχίας!
Ἰδοὺ ὁ βίος πρόσκαιρος, τοῦ κόσμου διαβάτης ἀλλὰ ζωῆς συνέχεια, ἀλλὰ ζωῆς ὁποῖος;...

Κύματα Φαλήρου
Γεώργ. Σκονδρόπουλος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
CARO D' OPERA

Στὸ περασμένον φύλλο τῆς «Χαρᾶς» εἶδαμε νὰ δημοσιεύεται ἕνα χρονογράφημα μετὰ τὸν τίτλον «Da caro» καὶ νὰ θύγῃ τὸ τρομερὸν ζήτημα τῆς Ὀργάνωσης τῶν Νέων.

Τὸν χρονογράφον ἀνεγνωρίσαμεν μετὰ τὸ ἱερογλυφικὸν μυστήριον ποῦ περικλείει ἡ ὑπογραφή του M+M. Τὸν ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ τὸν λατινικὸν τίτλον τοῦ χρονογραφήματός του, διότι ὁ ἴδιος μᾶς ἔχει δώσει ἄρθρα σχετικὰ μετὰ τὴν Ὀργάνωσιν τῶν Νέων» μετὰ τὸν λατινικώτατον τίτλον: «Ὀργάνωσις ὑφίσταται ἀκόμη—καὶ ἔάν δὲν ἐνεργεῖ τόσον ἔμμεσα ὅτι δὲν προσέχεται ἀπὸ αὐτὴν ἀλλὰ ἀπὸ τὰ... κινικὰ καύματα τοῦ Ἰουλίου καὶ τῶν Ἐπιθεωρησεων;

Δὲν γνωρίζει ὅτι ὅσα μέλη τῆς ἔχουν μείνει εἰς τὰς Ἀθήνας συναντῶνται, ἂν ὄχι μετὰ μορφήν συνεδριάσεως εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Νομῆ»—ἀλλὰ ἀναμεταξύ τους, καὶ ὅτι πάντα συζητοῦν γιὰ τὴν ἰσὸν θεωρητικὴν Ὀργάνωσιν;

Δὲν γνωρίζει ὅτι τὸν Σεπτέμβριον ποῦ θὰ εἰσνεκδοθῇ ὁ Νομῆς, θὰ συναντηθοῦν καὶ οἱ νέοι εἰς τὰ γραφεῖα του καὶ θὰ ἀποφασίσουν ὀριστικὰ διὰ τὰς ἐκδόσεις; Δὲν γνωρίζει ἀκόμη ὅτι οἱ νέοι εἶναι συσσωματωμένοι καὶ σύμφωνοι γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν Ὀκτώβριον τὸν Ψυχρὸν ποῦ θὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα;

Εἶμεθα βέβαιοι ὅτι ἂν ὁ M+M εἶναι αὐτὸ ποῦ ὑποθέτομεν πὸς γνωρίζει ἀρκετὰ καλὰ τ' ἀνωτέρω καὶ πὸς δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῶν πληροφοριῶν μας. Ὁ M+M γράφει ἀκόμη ὅτι ἔπαυσεν ὁ θόρυβος σχετικὰ μετὰ τὴν ὀργάνωσιν. Καθόλου. Τουραντίον τραβᾷ ντεκοντίνο ἢ ὑβερολογία. Τὸ ἔθνος εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζονται τόσον σπουδαῖοι Ἕλλητικοὶ ἐγκέφαλοι, τοὺς ὁποῖους ἐπειράξαν οἱ «Νέοι», ὀρχεῖν τὸ φαρμάκι του ὅταν τοῦ παρουσιασθῇ περίστασις.

Α. Χ. Στὸ Δραματικὸν καὶ ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἐπείραξε τοὺς ἀποτυχόντας νέους.—Φυσικὰ θὰ ἦτο ἀσέβητον νὰ βραβευθοῦν οἱ νέοι ἀφοῦ τὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσαν τὸ παλαιοντολογικὸν συμβούλιον τῶν λογίων.

Ἰστέρα ὅταν ἐξεδόθησαν τὰ «Γράμματα» κ' ἔγραψαν κριτικὴν διὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου ἔγραψε ὅτι «καλὰ θὰ κάνανε οἱ νέοι ποῦ ἀποτελοῦν τὴν Ὀργάνωσιν» νὰ διαβάσωσιν τὴν κριτικὴν ἐνὸς μορφωμένου νέου ποῦ δημοσιεύεται στὰ «Γράμματα» καὶ νὰ ἰδοῦν ἀκόμη πὸς μιλοῦν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ νέοι διὰ τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου. Πάει καλά.

Μὰ ὅταν προχθὲς ἐβγήκε ἡ «Νέα Ζωή» καὶ ὁ καλὸς μας κριτικὸς κ. Κώστας Χατζόπουλος ἔβραξε τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου

στὴν θέσιν τοὺς δὲ διαβάσαμε τίποτα στὰς Ἀττικὰς Ἡμέρας τοῦ Ἑθνους.
Ἄλλὰ, pardon, ἔξασα. Ὁ κ. Χατζόπουλος ἔχει συμφωνήσει μετὰ τοὺς Νέους νὰ κτυπήσωσιν τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου! Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα ἐγὼ νομίζω πὸς τὸ καλύτερον εἶναι νὰ μὴ φέρομεν «da caro» τὰ ζητήματα γιὰτὶ γινόμαστε ἀνακατεῦμενοι κ' ἐμεῖς μετὰ τοὺς τεχνοκατλήλους λογίους caro d' opera. Οἱ θόρυβοι ἐκ μέρους μας ἄς λείψουν.— Ἐμεῖς διαμαρτυρηθήκαμε γιὰ τὴν τεχνοκατηλιεῖς ποῦ γίνονται ἀπὸ τοὺς διαφόρους ὑποβούλους.— Ἡ προκήρυξις μὲς δημοσιεύτηκε—καὶ καθόριξε τὴν ζήτημα.— Ἐκεῖνοι ποῦ περᾶνθησαν ὑλικά φωνάζουν ἀκόμη, ἐμεῖς γιὰτὶ νὰ φωνάζομε; Ποῖος ὁ λόγος; ἄς ἀφήσωμε τὴν Ὀργάνωσιν νὰ τραβᾷ τὸ δρόμῳ της.

Π. ΤΑΓΚΟ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Παρὰ τῆ Σερβικῆ λαὸ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς παράδοσις μαρτυροῦσα μέχρι τίνος σημείου φθάνει παρ' αὐτῶ τὸ αἰσθηματικὸν τῆς φιλοξενίας:

«Ἐπεφτε ἡ μέρα τὸ φεγγάρι ἐλαμπε σὲ τὸς χιονισμένους τόπους. Ἐνας στρατοκόπος ἔρχεται στὴν καλύβαν τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

—Καλῶς ὦρισες! τοῦ λέει ὁ Λάζαρος. Καὶ γυρνώντας στὴ γυναικίαν του:
—Λουβίττσα ἀνάψε φωτιὰ καὶ κάνε τὸ φαγί.

Ἡ Λουβίττσα ἀποκρίνεται:
—Τὸ δάσος εἶνε μεγάλο καὶ δίνει ξύλα καὶ κάνομε φωτιὰ. Μὰ φαγί ποῦ νὰ βροῦμε; Δυὸ μέρας τώρα δὲν εἶμαστε νηστικοί;

Εἶσαι Σέρβος, λέει ὁ στρατοκόπος στὸ Λάζαρο, καὶ δὲν θὰ δώσης τίποτε στὸν διαβάτη ποῦ στάθηκε στὴν πόρταν σου;

Ὁ φτωχὸς Λάζαρος γυρίζει παντοῦ, κτυπάει σ' ὄλαις τῆς γωνιῆς τῆς καλύβας καὶ δὲν βρίσκει τίποτε, οὔτε ἕνα κομμάτι ψωμί. Στέκεται συγχυσμένος, ντροπισμένος.

—Νὰ κρέας τρυφερὸ! λέει ὁ στρατοκόπος ἀπλώνοντας τὸ χερὶ στὸ κεφάλιν τοῦ Λαζάρου.

Ἡ Λουβίττσα τὸν βλέπει, λιγοψυχᾷ καὶ πέφτει χάμω.

—Ποιὲ δὲν θὰ ποῦνε, φωνάζει ὁ Λάζαρος πὸς ἕνας Σέρβος ἄφησε νηστικὸν τὸν διαβάτη ποῦ στάθηκε στὴ πόρταν του.

Ἀρπάζει τὸ μαχαίρι καὶ σφάζει σὺν ἀρνίαν τὸ παιδί του, τὸν Λάγκα μετὰ τὸ σκουρὸ μαλλιά...

Ὁ Λάζαρος ἀποκοιμείται ἡσυχῶς καὶ μετ' αὐτὴν τὴν νύκταν τὴν μαύρην ἀκούει τὸν στρατοκόπον ποῦ τὸν κράζει καὶ τοῦ λέει:

—Ξύπνα Λάζαρε ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς σου. Τὸ παιδί σου δὲν ἔχθηκε κ' ὁ διαβάτης ποῦ στάθηκε στὴ πόρταν σου δὲν ἐφυγε νηστικός. Ἡ εὐλογία μου γιὰ πάντα ἔθηκε στὸ σπικτικὸν σου.

Καὶ ἔξισαν καλὰ καὶ εὐτυχισμένα ὁ πλούσιος Λάζαρος, ἡ ὡμορφὴ Λουβίττσα καὶ ὁ Λάγκας τὸ σκουρομάλλου παιδί τους.
Κοῦλ Ι. Μέλ.

ΜΑΖΥ ΜΕ ΜΕΝΑ

Ὅλα ποῦ σὲ πρωτεύειαν στὸ αἰθέριο πέρασμά σου σ' ἀποζητοῦνε ὅλα... ὁ ἡσκιωμένος δρόμος, ἡ νύχτα ἡ μαυροφόρα τ' ἀγέρι ποῦ φιλοῦσε τὰ ξέπλεγα μαλλιά σου ἀνάμια μετὰ τὸ κῆμα τὴν μοναξίαν του κλαίει στοῦ δειλινοῦ τὴν ὥραν. Τὴ λευκὰ τὴ ψηλόκορμη ποῦ σ' εἶδε νὰ περάσης τὴν βλέπουν νὰ πονᾷ καὶ τ' ἀργυρὰ τῆς φύλλαν μετὰ θλίβῃ νὰ μαδάη.

ὁ σκεπτικὸς ὁ βράχος χορτάρισε κ' ἐκείνος κ' ἀπλώνεται ἕνας θρηῖνος στὸ ἔρημον ἀκρογιάλι κ' ὀρφανεμένα δλα σ' ἀποζητοῦνε πάλι.

Γιὰτὶ νὰ σὲ γνωρίσουν ὅλα θλιμμένα λένε, καὶ μετ' αὐτὴν τὴν ἐρημίαν τοὺς μαζὴν μετὰ μένα κλαίνε. Μαζὴν μετὰ μένα ἀλήθεια γιὰτὶ καὶ ἡ καρδιά μου σ' ἀποζητᾷ καὶ κείνη μ' ἀγάπη ποῦ κανέναν στὸν κόσμῳ δὲν θὰ μάθῃ χρυσὴ βασιλισσά μου τὴ πρώτην μᾶς γαλήνην λυπήσου μας καὶ δὸς μας, κάθε χαρὰ καὶ γέλιο ἀπ' τῆ ζωῆ μας χάθη.

Π. Σεκᾶκος

ΞΕΨΩΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

—Πελάτης καὶ ὑποδηματοποιός
Πελάτης.—Τὰ παπούτσια ποῦ μοῦ ἔστειλες μάλιστα εἶνε μικρά.
Ἐποδηματοποιός.—Κύριε τὰ παπούτσια δὲν εἶνε μικρὰ ἀλλὰ τὰ ποδάρια σας εἶνε μεγάλα!

—Διάλογος
—Καὶ δὲν σοῦ στέλλει πλέον ὁ θεός σου χρήματα;
—Ὁχι δυστυχῶς.
—Δὲν τοῦ γράφεις πὸς ἔχεις ἀνάγκην;
—Τοῦ ἔγραψα πρὸ ἡμερῶν πὸς πεθαίνω ἀπ' τὴν πείναν καὶ μοῦ ἔστειλεν ἕνα σακκὶ ἀλευρί!...

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΛΟΥ

Ήτο χειμών. Ἡ χιών εἶχε καλύψει τὰ ὄρη, καὶ εἶχε καταστήσει τοὺς δρόμους τοῦ μικροῦ χωρίου ἀδιαβάτους· ὁ βορρῆς ἐφύσα ἄγριος παρασύρων πᾶν τὸ προστυχόν καὶ ἔκαμε ἕνα διαβολεμένο κρύο ποῦ δὲν ἠμποροῦσε ἄνθρωπος τὰ ἔβγη εἰς τὸν δρόμον. Εἰς τὸ μονάκριβο καφενεῖο τοῦ χωρίου ἐκάθητο ὁ ἀρχιστέλιγγας Θᾶνος ποῦ εἶχε βιδὸς χωράφια καὶ πρόβατα. Ἐουζήτουσε μὲ τὸν καφρετζῆν ἕνα μισόκοπον ἄνθρωπάκον ποῦ τὸ κρύο τὸν εἶχε κάμει καμπούρην. Αἶφνης ἕνα σκυλί καταμάυρον ἐστάθη ἔξω ἀπὸ τὴν κλειστὴν πόρτα τοῦ καφενεῖου καὶ ἤρχισε νὰ οὐρλιάζει τὸσον λυπητερά, ποῦ ὁ στέλιγγας Θᾶνος τὸ ἐλυτήθη καὶ ἤνοιξε τὴν πόρτα. Ἄλλὰ τί φρέζη! εἶδε ἕνα σκυλί σὰν σκελετὸ μὲ μιὰ βαθεῖα πληγὴ στὴ ῥάχι καὶ οὐρλιάζε τὸ καῦμένο ἀπὸ τὸ κρύο. Τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του ἦτο κοκκαλωμένο καὶ τοῦ προξενούσε ἕνα τέτοιο πόνο, ποῦ μετὰ βίας περπατοῦσε.

—Γιὰ δὲς τὸ τὸ κακόμοιρο εἶπεν ὁ Θᾶνος αὐτὸ θὰ πεθάνῃ ἂν δὲν ζεσταθῇ λιγάκι, καὶ ἔφερε τὸ μαγάκι δίπλα στὸ σκυλί. Ἐκεῖνο σὺν νὰ κατάλαβε τὴν εὐεργεσίαν τοῦ Θᾶνου τὸν ἐκύτταξε εἰς τὰ μάτια, ἔβρισε δυὸ τρεῖς φορές τὴν οὐρὰ του καὶ ξαπλώθη δίπλα του, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

—Ξέρεis, εἶπεν ὁ Θᾶνος τοῦ καφρετζῆ, τὸ λυτήθηκα τοῦτο τὸ πλάσμα, καὶ ἐπειδὴ ἔχω πρόβατα πολλά, στὰ τόσα ἄλλα σκυλιὰ ποῦ ἔχω καὶ τὰ φυλάνε θὰ προσθέσω καὶ τοῦτο.

—Δὲν θὰ κάνῃς ἄσχημα, τοῦ εἶπεν ὁ καφρετζῆς· φταίει μόνο νὰ τοῦ γιάνης τὴν πληγὴ καὶ νὰ τὸ καλοταίση.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Θᾶνος, καὶ ἐσηκώθη. Μαζὶ μ' αὐτὸν ἐσηκώθη καὶ τὸ σκυλί.

—Ἐλα, τοῦ εἶπε ἕλα Ἀράπη. Ἐκεῖνο ὑπήκουσε τὸν εὐεργέτη του καὶ τὸν ἠκολούθησε στὸ σπήτι του...

Ὁ Θᾶνος περιποιήθηκε τὸν Ἀράπη πολὺ καὶ τότε εἶνε ἕνα σκυλί ὄρατο, παχὺ, ἡμερον εἰς τὸν εὐεργέτην του, ἄγριο εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἦλθε τὸ καλοκαίρι. Ὁ στέλιγγας ἐσηκώθη μιὰ μέρα πρωτὶ νὰ πάῃ σ' ἕνα χωριὸ νὰ πάρῃ λεφτὰ ποῦ εἶχε πουλήσῃ κάτι πρόβατα. Καβαλίκεψε τὸ ἄλογό του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀχώριστον Ἀράπην πῆγε στὸ χωριὸ. Πῆρε τὰ λεφτὰ τὰ βάλει σ' ἕνα δισάκι καὶ ἐγύριζε στὸ χωριὸ τοῦ εὐχαριστημένου. Τὸ μεσημέρι ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἔκαιε, ξεπέσειψε καὶ πῆρε τὸ δισάκι μὲ τὰ λεφτὰ τ' ἀκούπισσε στὴ σκιὰ μιᾶς συκιάς γιὰ προσκέφαλο καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Ἀράπης ξάπλωσε στὰ πόδια του ἀλλὰ δὲν ἐκοιμάτο, ἔτοιμος νὰ παραβῆ κάθε ἐχθρὸν τοῦ κυρίου του.

Μετὰ τρεῖς ὥρας ὁ Θᾶνος ἐξύπνησε, καβαλίκεψε καὶ πάλιν, καὶ λησιμονήσας νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὴν ῥίζα τῆς συκιάς, προ-

χώρει γιὰ τὸ χωριὸ του καπαζών καὶ σιγοτραγουδῶν.

Ὁ Ἀράπης ὅταν εἶδε ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἐπῆρε τὸ δισάκι ἐδοκίμασε νὰ τὸ σηκώσῃ εἰς τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε διότι ἦτο πολὺ βαρὺ. Ἐδοκίμασε νὰ τὸ σύρῃ ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν κατώρθωσεν. Ἡρῆχισε νὰ γανγίξῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν ἀλλ' ὁ Θᾶνος εἶχεν ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῆ καὶ δὲν τὸν ἤκουε. Ἐστάθη ὀλίγον ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Ἀράπης δὲν τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἐκτύπησεν ὀπίσω, εἶδε δὲ τὸν Ἀράπην νὰ τρέξῃ κατ' ἐπάνω του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ προχωρῆ. Ὁ Ἀράπης μόλις τὸν ἐφθασεν ἤρχισε νὰ γανγίξῃ, νὰ πηδᾷ, νὰ προχωρῆ ἔμπρὸς καὶ νὰ ὀρμᾷ κατὰ τὸ ἄλογόν, νὰ τὸ δαγκάνῃ, καὶ ἐν τέλει νὰ πρᾶτῃ πᾶν ὅτι ἦτο δυνατόν διὰ νὰ μὴ προχωρήσῃ. Ὁ Θᾶνος ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήτῃ, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν παραφορᾷς τὸν ἐκύττησε μὲ τὸ καμτσίκι, ἀλλ' ἐκεῖνος ὄρμα ἀγριώτερος κατὰ τὸ ἄλογόν. Οὕτω προχωροῦντες ἐφθασαν εἰς ἕνα ποτάμι ὅπου τὸ ζῶον ἔπιε νερόν, ἐν ᾧ ὁ Ἀράπης ἐγαύριζε.

—Πιὲ καὶ σὺ τοῦ εἶπεν ὁ Θᾶνος, ἀλλ' ἐκεῖνος καθὲ ἄλλο ἐσκέπτετο ἐκείνην τὴν ὥραν παρὰ νὰ πιῇ.

Ἐὰ λύσσαζε, ἐσκέφθη ὁ Θᾶνος. Ἄς προσέγῃ ὀλίγον καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ προχωρῆ. Ὁ Ἀράπης ὄρμησε τότε ἄγριος κατὰ τοῦ ζῶου καὶ τὸ ἔδακε εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὸ πρόσωπον.

—Φρόνημα τοῦ ἔλεγεν ὁ Θᾶνος. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤκουε, εἰς μίαν στιγμὴν μάλιστα ὄρμησε καὶ κατὰ τὸ κυριὸν του.

—Ἐλύσσαζεν, ἐπιθύρησεν οὗτος καὶ ἔβγαλε τὸ πιστόλι του, ἐσημάδευσεν τὸν Ἀράπην καὶ ἐπυροβόλησεν. Ἐν οὐρλιασμα ἠκούσθη, καὶ ὁ Θᾶνος ἐγύρισε πίσω νὰ ἴδῃ.

Ὡ! πὼς τὸν ἐκύτταζεν ὁ σκύλος εἰς τὰ μάτια μὲ παράπονον.

—Κακόμοιρο σκυλί ἐπιθύρησε, καὶ ἔφυγε δρομαίως. Ἐφθασεν στὸ χωριὸ του, ἀλλ' ἐκεῖ ἐννόησεν ὅτι τοῦ ἔλειπε τὸ δισάκι. Ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι τὸ εἶχε ἀφίση εἰς τὴν ῥίζαν τῆς συκιάς. Ἰππεύσας καὶ ὡσὰν ἀστραπὴ προχωρῶν ἐφθασε εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμάτο τὴν μεσημβριάν. Ἐγγώρισε τὴν συκίαν καὶ κατηνύθη ἐκεῖ.

Ἄλλὰ τί εἶδε καὶ φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπόν του;

Ὁ Ἀράπης κατορθώσας ἐσύρθη ἔως ἐκεῖ καὶ εἶχε πᾶσι ἐπάνω εἰς τὸ δισάκι.

Ἐσκέφθη διὰ μιᾶς τὰ γανγίσματα τοῦ σκύλου καὶ τότε μόνον ἠγνόησεν ὅτι οὗτος προσεπάθει νὰ τοῦ ἐνθυμίσῃ ὅτι εἶχε λησιμονήσῃ τὰ λεφτὰ. Ἦλθε πλησίον τοῦ σκύλου, τὸν ἐσηκώσε νὰ ἴδῃ μήπως ἔξῃ ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά

του ὅταν τὸν εἶδε νεκρόν.

—Κακόμοιρο σκυλί, ἐπιθύρησε γιὰ τὸ καλὸ ποῦ ζήτηγες νὰ μοῦ κάνῃς σὲ σκότωσα. Καὶ ἀμέσως ὄρμησε φεύγων τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Φ. Χ. Μουχτόπουλος

ΔΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ὅσοι εἰσέρχονται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου μέγαρον τῆς Λαϊκῆς Τροπέζης δὲν εἶνε δονατὸν νὰ μὴ αἰσθανθοῦν κάποιον αἰσθημα ἀληθοῦς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου διὰ τὸν λαὸν δρύματος.

*

Βλέπετε καὶ παρακλῶντων ὄλων τῶν λαϊκῶν τάξεων αἱ ἡλικία καὶ τὰ φύλλα διὰ νὰ καταθέσουν τὰς μικρὰς τῶν οικονομίας.

*

Ἐκεῖ ἡ πτωχὴ πλύντρια θὰ καταθέσῃ τὸ τάληρον τὸ ὅποιον ἐξοικονόμησε. Ἡ μοδιστρούλα ἐκεῖ σπεύδει νὰ συγκεντρώσῃ δραχμὴν πρὸς δροχμὴν τῆς οικονομίας τῆς δι' ἡν προοίκα τῆς. Ὁ μικρὸς βιοπαλαιστὴς μὲ τὰ χρυσὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος ἐκεῖ πηγύνει νὰ ἐναποταμίσῃ κάτι τι πρὸς πραγματοποίησιν τῶν κινήσεων του.

*

Καὶ τοιοῦτοτρόπως τόσα χρήματα ποῦ ἐξημιζοῦντο ἄλλοτε καὶ πηγαίνον χαμένα στὰ χεῖρα τοῦ πάντοτε πάροχου πτωχοῦ συγκεντρώνονται τώρα διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα ἐνὸς μικροῦ κεφαλαίου ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ διδάξουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ τῆς οικονομίας εἰς τὸν ἀπλητισμένον πτωχόν.

*

Καὶ εἰς τὴν δεξιάν διοίκησιν τοῦ κ. Δοβέρδου τὸ καίσιμα τοῦτο ἀπέβη ἀληθῶς εὐεργετικώτατον λαϊκὸν ἴδρυμα, καθ' ἑκάστην προαγόμενον καὶ κινῶν τὸν θαυμασμὸν τῶν μελετητῶν τὰ κατ' αὐτό.

*

Ἰδιαιτέρως μάλιστα ἔξῃ εἶνε ἡ δῆλωσις τοῦ Καταστήματος τούτου ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ εὐεργετήματος τὸ ὅποιον τοῦ χορηγῆι τὸ Νομοθετικὸν διάταγμα τῆς παρατάσεως προθεσμίων ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνελλιπῶς τὰς ὑποχρεώσεις του χορηγοῦν καὶ δάνεια καὶ προεξοφλήσεις.

*

Εἰς τὰ Φάληρα γίνονται μεγάλα συγκεντρώσεις. Ἐκεῖ σπεύδει ὁ κόσμος νὰ δημοσιωθῇ λιγάκι ἀπὸ τὸν καθῶνα τῆς πόλεώς μας.

*

Παρατηρεῖται δὲ ὅτι ἡ μεγαλυτέρα συγκέντρωσις γίνεται εἰς τὸ Παλιὸν Φάληρον ὃ δὲ τροχιδόδρομος δὲν προφθάνει νὰ καταβάσῃ τόσον πλῆθος. Ἐδυνάτως ἐπικρατεῖ τὴν τάξιν ὡστε κανὲν παραπονοῦν δὲν ἠκούσθη μέχρι τοῦδε κατὰ τῆς δηρησίας τῶν τροχιοδρόμων.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ

Ἐνας ἀθλητὴς βρέθηκε σὲ μεγάλες στενοχώριες, δὲν μποροῦσε νὰ κερδίσῃ ἀπ' τὴ δουλειὰ του καὶ ἄρχισε νὰ πεινᾷ.

Πῆγε κλαίοντας στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Λέω νὰ φύγω! Νὰ ταξιδέψω! Ἴσως ἢ τύχῃ μ' εὐνοήσῃ!

— Παιδί μου! τοῦ εἶπε ὁ γέρο πατέρας. Μὴν πλανεύσῃς! Μὴν ξεχνᾷς· κεῖνο ποῦ εἶπαν οἱ σοφοί: Δὲν εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ταξιδέψῃς γιὰ νὰ γίνῃς πλούσιος. Πιὸ εὐκολότερα μπορεῖς νὰ πλουτίσῃς στὸν τόπο σου, καὶ δὲν εἶνε χρεῖα νάσαι δυνατὸς γιὰ νὰ σ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη. Εἶνε κόπος ἀνόφελος, σὰν τὸ κολύριο στὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

— Ὁ πατέρα μου! εἶπεν ὁ νέος. Σκέψου, ὅμως, τίς ὀφείλειες ποῦ θάχω ἀπ' τὸ ταξίδι μου. Ἄσε ποῦ μπορεῖ νὰ πλουτήσω, μὰ θὰ δοῦν τὰ μάτια μου πράγματα νέα καὶ θαυμαστά καὶ θὰ μάθω τὴν τέχνη νὰ μιλῶ μὲ εὐγλωτία καὶ θ' ἀποκτήσω εὐγενεῖς τρόπους. Οἱ σοφοὶ δὲν εἶπαν: «Πρὶν ἀφίσις τοῦτον τὸν ἀπέραντο κόσμον, διάτρεξε τὸν ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη»;

— Δὲ λέω, εἶπ' ὁ γέρος, πὼς δὲν εἶνε πολλὰς οἱ ὀφείλειες, παιδί μου! Ὅμως μᾶθε πὼς ὁ οὐρανὸς, ὡς σήμερον, τίς χάρισε σὲ πέντε μόνον ἀνθρώπων τάξεις. Ἄκουσε τις: Πρῶτον τὴν τάξιν τῶν ἐμπόρων: «Πάντα καὶ παντοῦ ὁ πλούσιος εἶνε ὁ καλοδεχούμενος!» Δεύτερον τὴν τάξιν τῶν διαβασμένων ποῦ ἔχουν τὴ γλώσσα σοφὴ καὶ πειστικὴ: «Ὁ σοφὸς εἶνε σὰν τὸ καθαρὸ χρυσάφι. Ὅπου κι' ἂν βρεθῇ θὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ θὰ τὸν γερῶσιν τιμᾶς, καὶ: Ἐνα πλουσιόπαιδο ποῦ δὲν ἔχει καμμιὰ μᾶθητι εἶνε σὰν τὴν μπρούτζινη δεκάρα μας ποῦ δὲν περνᾷε σ' ἄλλον τόπον».

Τρίτον τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἔχουν εὐχάριστον ὄψιν! «Λίγη ὀμορφιά ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ μιὰ φοῦχτα χρυσὰ φλουριά.» Ἐνα ἐλκυστικὸ πρόσωπο κραταίε πάντα τὸ κλειδί ποῦ ἀνοίγει ὅλες τις πόρτες. Τὸ ὄμορφο παλιμάκι ἢ τὸ νόστιμο κορίτσι, ποῦ τυχόν οἱ γονεῖοί τους τοὺς διώξαν ἀπ' τὸ σπήτι, παντοῦ θὰ τὸ δεχτοῦν μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας γιὰ τὴν ὀμορφίαν του. Μιὰ μέρα μέσα στὶς σελίδες τοῦ Κορανίου, βρήκα ἕνα φτεροῦ παγωνιοῦ. «Αὐτὴ ἡ τιμὴ ἀλήθεια, δὲν σοῦ ἀξίζει» τοῦ εἶπα.—Μοῦ ἀπήντησε: «Ἀφίσε με ἡσυχο! Δὲν νοιώθει, φαίνεται, πὼς ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ ἢ ὀμορφιά, εἶνε καλὸ καμωμένο!» Τὸ παλιμαράκι ποῦ φεύγει μακρὰ ἀπ' τὸ σπήτι τοῦ πατέρα του εἶνε ὄμορφο σὰν τὸ μαργαριτάρι. Κι' ὅπως καμμιὰ θαλασσινὴ κορῖλλα δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ βᾶθη τοῦ πελάγου νὰ τὸ περιμαζέψῃ, τὸ περιμαζεύει μὲ χαρὰ ὁ ψαράς ποῦ ψαρεύει σ' ἄκρογαλι.

Στὴν τετάρτη τάξιν, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρος, ἀνήκουσ οἱ τραγουδιστάδες, ποῦ ἡ μελωδικὴ φωνὴ τους σταματᾷ τὸ ρέμα ποῦ κατακυλᾷ βογγώντας καὶ τὰ πουλιὰ καθὼς πετοῦν μένουν κερκωμένα στὸν ἀέρα ἀπ' τὴ γλύκα τοῦ τραγουδιοῦ του. Ὁ γλυκὸς τραγουδιστὴς μαζεύει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς φρουσαί τὴν κερκωτὴ ἐπιθυμία τῆς Ζωῆς. «Τὸ κάθε τρογοῦδι μὲ συνταράζει: Ποῦ εἶνε λοιπόν, αὐτὸς ποῦ παίζει μὲ τὴν θεῖαν τέχνην, τὴ λύρα του;» Ὡ! πόσο μιὰ παθητικὴ, νοσταλγικὴ μελωδία γλυκαίνει τοὺς ἐρωτευμένους ποῦ ἀδιάζουν τὰ γεμάτα ἀπὸ τὸ γλυκὸ κρασί τῆς ἡδονῆς ποτήρια, στὰ γλυκοταράματα! Προτιμῶ ν' ἀκούω μιὰ γλυκαίαν φωνή, παρὰ νὰ βλέπω ἕνα ὄμορφο πρόσωπο. Τὸ ὄμορφο πρόσωπο μοῦ φρουσαίε στὴν καρδίαν μου τίς πνοῆς πονηρῆς ἐπιθυμίας, μὰ ἡ γλυκαία φωνὴ ἀντιχρᾷε στὴν ψυχὴν μου σὰν οὐράνια ἀρμονία.

Ἡ πέμπτη καὶ ἡ τελευταία τάξις, εἶνε οἱ τεχνίτες ποῦ κερδίζουν τὸ ψομί τους μὲ τὸν ἴδρωτά τους τῶν προσώπων τους. Ἐνας ράφτης μπορεῖ νὰ βρῇ κατάλυμα καὶ φαγητὸ ὅπου κι' ἂν βρεθῇ, γιὰτὶ ἡ τσέπη του θᾶνε πάντα γεμάτη. Μὰ ἂν ὁ βασιλεὺς Νεμῶδ, βρισκότανε ξαφνικά, στὴν μέση τῆς ἐρήμου, θὰ ἀναγκαστότανε μὲ καρτερίαν νὰ ὑποφέρῃ τῆς πείνας τὸ μαρτύριον.

Αὐτὲς εἶνε οἱ ἰδιότητες, ξανάπεν ὁ πατέρας τοῦ ἀθλητῆ, ποῦ πρέπει νάχη κανεῖς, ἂν θέλῃ νὰ ταξιδεύσῃ σὲ ξένες χώρες. Κεῖνος ποῦ δὲν τίς ἔχει θὰ περιπλονηθῇ στὴν ἐρημὸν τοῦ Ἄγνωστου καὶ κανεῖς πιά δὲν θ' ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Τὸ περιστερὶ ποῦ πεταίε ἀμυαλα μακρὰ ἀπ' τὴ φοιλή του, κινδυνεύει νὰ πέσῃ στὰ νύχια τοῦ γερακοῦ ποῦ τὸ προσμένει.

— Ὁ πατέρα μου, εἶπεν ὁ νέος ἀθλητῆς. Καὶ γιὰτὶ πάλιν νὰ μὴ βάλω σὲ πρᾶξιν τὰ λόγια τούτα τῶν σοφῶν: «Ὅσο κι' ἂν ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὴν τροφὴν μας εἴμαστε ὑπόχρεοι νὰ τὴν ἀναζητοῦμε» κοί «ὄσο κι' ἂν ἡ κατοικηθῆ μᾶς ἀπειλεῖ κάθε στιγμὴ, ὀφείλομε νὰ τὴν πολεμοῦμε;» Ἐχω, πατέρα, τέτοιο σῶμα ποῦ μπορῶ νὰ ἀναποδογυρίσω τὸν πιὸ μανιακὸν ἐλέφαντα καὶ νὰ παλαίψω μὲ τὸν πιὸ ξαγριώμενον λεοντάρι... Πρέπει, πρέπει νὰ ταξιδέψω γιὰτὶ δὲν ἔχω πιά πενήταρα καὶ πεινῶ.

Ἐἶπε καὶ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα κι' ἔφυγε. Καὶ τὴ στιγμὴν ποῦ διάβαινε τὸ κατώφλι τοῦ σπητιοῦ ἄκουσε τὸ γέρο νὰ μουρμουράει μὲ πόνοι τοῦτο τὸ ρητό: «Ὁ ἀνθρώπος ποῦ θέλει νὰ νικήσῃ τὸ περρωμένο του, θὰ τελειώσῃ νὰ πεθῆνῃ σὲ ἐρημὸν ποῦ ἀντίλαλοι δὲν ἀνιχνοῦνε».

Ὁ ἀθλητῆς ἐφθασε στὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμοῦ ποῦ κολουσε μὲ μεγάλη ὀρμὴ. Τὸ βογγητό του ἦταν ἀκουστὸ ἀπὸ μεγάλη ἀπό-

σταση καὶ τὸ ρέμμα του τόσο ὀρμητικὸ ποῦ ἢ μικρότερη του ἀμπολὴ μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν πιὸ βαρεῖα μιλύπετρα.

Ἐνας βαρκάρης περνοῦσεν ἀπὸ τὴν μιὰ στήν ἄλλην ὄχθη τοὺς ταξιδιώτας, ποῦ τοῦδιναν γιὰ ναῦλον ἕναν ὀβολὸν καθέναν. Τούτῃ τῇ φορᾷ εἶχε κάμποσους νὰ περῶσιν πέρα. Πλησίασε καὶ ὁ ἀθλητῆς καὶ μὴ ἔχοντας οὔτε ἕνα παρὰ στήν τσέπη του, ὅπως εἶπαμε, κύτταξε μὲ πονηριὰ νὰ καταφέρῃ τὸν βαρκάρην. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ μιλᾷ λόγια γλυκά καὶ νὰ τοῦ ἐπαυῖν τὴν ἀξιοσύνην του. Μὰ ὁ βαρκάρης δὲν ἴδρωνε τ' αὐτὴν τὴν ἀπ' αὐτὰ. Τὸ γύρισε στὰ παρακάλια καὶ ὕστερα, σὰν εἶδε πὼς καὶ μ' αὐτὸ τίποτα δὲν ἔκαμε, κατέληξε στὶς φροβέρας. Μὰ ὁ βαρκάρης γελώντας περιεπικτικὰ τὸν ἐσπρωξε μὲ τὸ κουτὶ καὶ τοῦπε.

— Ἐχεις ὀβολό: περνᾷς πέρα. Δὲν ἔχεις; μείνε δῶ ποῦ βρίσκεσαι.

Φουρλάντισεν ὁ ἀθλητῆς ἀπ' τὸ κακὸ του. Χίμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν βαρκάρην, μὰ ὁ βαρκάρης πιά ἦταν μακρὰ ἀπ' τὴν ὄχθη.

Εἶδε κι' ἀπόιδε πιά ὁ ἀθλητῆς καὶ φώναξε:

— Σοῦ δίνω ἂν θές τὸ ὄρατό μου κουφτάκι, γιὰ πληρωμὴν.

Τὸν βαρκάρην τοῦ καλοφάνηκε καὶ γύρισε πίσω. Ἡ φιλαργυρία καμμιὰ φορὰ στραβώνει καὶ τὸν πιὸ σοφὸ. Ἡ λαίμαργία εἶνε ποῦ ῥίχνει τὸ πουλί καὶ τὸ ψάρι σὰν στραβὸ στὸ δίχτυ.

Μόλις ὁ ἀθλητῆς ἔβαλε τὸ πόδι στὴν βάρκα, ἄραψε τὸν βαρκάρην ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν πέταξεν ἔξω. Ἐνας ταξιδιώτης θέλησε νὰ βοηθήσῃ τὸν βαρκάρην μὰ κι' αὐτὸς ἔπαθε τὸ ἴδιο ἀπὸ τὸν ἀθλητῆ. Οἱ ἄλλοι τότε σκέφθησαν πὼς τὸ καλλίτερον γι' αὐτοὺς ἦτο νὰ μὴ τὰ βάλλουν μὲ τὸν ἐπίφοβο ἄγνωστο καὶ πρόσφορον ἐκεῖνον τὸν ὀβολὸν τοῦ ναῦλου. «Δεῖξε ὑπομονὴν μπροστὰ σὲ συνομιλητὴ σου ποῦ ἔχει κρημασμένο τὸ ζουναρί» γιὰ κανεῖ. Ἡ πρᾶτῃς κλείνει τὸ δρόμο στὸν Ἄγγελον τοῦ πολέμου. Δεῖξε καλωσύνην στοὺς κακοὺς!

Τὸ μαλακὸ μετὰξὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κόπη τὸ σπαθὶ ὅσο ἀνοιχμένο κι' ἂν ἦνε. Μὲ τὴ γλώσσα τῆς γλυκαίας καὶ πειστικαίας μπορεῖς κι' ἐλέφαντα νὰ σύρῃς μὲ μιὰ τρίχα.

Ἡ βάρκα ταξιδεύει τώρα. Σ' ὀλίγον ἐφθασε κοντὰ σὲ μιὰ στήλην, ἐρεῖπιον ἀρχαίου ναοῦ Ἑλληνικοῦ, ποῦ τὸ ἐπιστήλιον ἔβγαυε πᾶνον ἀπ' τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Ἐξάφνα ὁ βαρκάρης φώναξε.

— Πέσαμε σὲ δυνατό ρέμα. Πρέπει κάποιος ἀπὸ μᾶς, ὁ πιὸ τολμηρὸς, νὰ πάη κολυμπώντας στὴν κολώνα κείνη καὶ νὰ δέσῃ μιὰ τρίχιαν, ἀληθινὰ εἴμαστε χαμένοι.

Ὁ ἀθλητῆς ἔχοντας ἐμπιστοσύνην στὴ δύναμίν του, δὲν ἐδυσπίστησε στὸν ἐχθρὸν του καὶ λησιμονήσας τὰ λόγια τῶν σοφῶν τοῦ λένε: «Ἄν ἀδικήσῃς κανένα, μὴν τοῦ δίνῃς ἐμπιστοσύνην πιά, ἀκόμη κι' ἂν ἐτιγῃς νὰ τοῦ κάμῃς ὕστερα χίλια καλά, καὶ: βγάλανε ἀπ' τὴν πληγὴν τὸ σουβλερὸ ἀκόντιον, μὰ ὁ πόνος ζωηρὸς ἔμεινε στὴ μνήμη», καὶ: μὴ εἴχῃς πετρες κατὰ πᾶνον στοὺς τοίχους τοῦ φρουρίου, γιὰτὶ μποροῦν οἱ πέτρες νὰ γυρίσουν πίσω καὶ σοῦ σπᾶσουν τὰ μοῦτρα».

Ὁ ἀθλητῆς μᾶς λοιπὸν ἔδεσε τὴν μιὰ ἄκρη τῆς τριχιάς στὸ μπράσο του καὶ ἔπεσε στὸν ποταμὸ. Ἀμέσως ὁ βαρκάρης ἔκοψε

τὸ σχοινὶ καὶ ἐσπρωξέ τῃ βάρκα σὲ ἀνοιχτά. Μ' ὄλη τὴν ἐκπληξί του ὁ ἀθλητὴς κατάρθρωσεν ὡς τόσο τὰ φάση στὴ στήλη.

Ἐμεινε κεῖ πάνω, στὴν κορυφὴ τῆς κοιλίας, τουρτουλιάζοντας στὸ κροῖο, ἔρμαιο τοῦ φόβου καὶ τῆς πείνας διὰ δολόκληρα μερόνυχτα. Τὴν τρίτη μέρᾳ ματαίνθησε. Ὁ ὕπνος τοῦ ἐκλείσει τὰ βλέφαρα, καὶ ἐπάνω στὸν ὕπνο του γλυστράει καὶ πέφτει στὸ νερό. Ἄλλο ἓνα μερόνυχτο τὸ ὄραμα τὸν κυλοῦσε σὰν ἄκυρο, καὶ τέλος ἓνα δυνατὸ κύμα τὸν ἔρριψε στὴν ὄχθη. Μόλις ἀνάπνευε. Σύρθηκε σ' ἓνα θάλαμον κ' ἔφαγε σὰ λυσσασμένος τὰ στυφὰ φύλλα καὶ τίς πικρὲς ὄψεις του. Ὑστερα ἔπεσε σὲ βαθὺ ληθαργικὸ ὕπνο.

Ἡ αὐγὴ ὀρόδιζε τὴν ἀνατολὴν ὅταν ἐξυπνήσεν ὁ ἀθλητὴς. Ἐκανε τὴν προσευχὴ του καὶ τράβηξε κατὰ τὴν ἔρημο.

Ὁρες καὶ ὥρες περπατοῦσε καὶ κατάκοπος ἔφτασε τέλος σ' ἓνα πηγάδι. Γύρω στὸ πηγάδι παρατήρησε ἓνα πλῆθος καρaban-νέροντων. Ἐπῆσαν νερό πού τοὺς ἔδινεν ὁ ἐρημίτης πού εἶχε τὸ πηγάδι καὶ κάνανε μεγάλο θόρυβο. Ὁ ἀθλητὴς ζήτησε κ' αὐτὸς νὰ πῆ, μὰ τοῦσαν πὼς πρέπει νὰ δώσῃ ἓνα παρᾶ, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε τοῦ ἀρνῆθηκαν νερό. Ἐξηγηθῆκε καὶ χύμησε ἐπάνω τους νὰ τοὺς κατοποιήσῃ, φοβερίζοντας πὼς θὰ τοὺς σφάξῃ. Μ' αὐτὸ ἦσαν πολλοὶ καὶ μπόρσαν εὐκόλα νὰ τοῦ σταματήσουν τὴν ὁρμή. «Ὅταν οἱ μνίγες μαζευτοῦνε σὲ μπου-λοῦκι μποροῦν καὶ τὸν ἐλέφαντα νὰ βλάψουν. Ἄν ὄλα τὰ μυρμηγκία συμφωνοῦ-» σάν θὰ κατάρθωναν νὰ νικήσουν τὸ πῶ ἀνίκητο λιοντάριον.

Τσακισμένος ἀπὸ τὸν κόπο κ' ἀπὸ τίς πληγὲς ὁ δυστυχὴς, ἀκολούθησε περὶ τὸ μακροῦ, τὸ καρabaνί. Τὸ σούρουπο φάνηκαν ἀπὸ πέρα σὲ προφυλακὲς ληστοὺν πού αὐτὸ ἔσπειρε τρομερὸ πανικὸ στὸ καρabaνί. Ὁ ἀθλητὴς εἶδε τὴν ταραχὴ τους καὶ τὴν τρομὰρα τους. Ἦρθε κοντὰ τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὴ φοβάσθε! Σὰς προσφέρω τὴ βοήθειά μου πού εἶναι ἴσια ἐκατὸν ἀνθρώπων. Τὰ λόγια του δώσανε θάρρος στοὺς ταξιδιώτας καὶ εἶσι βοηθῶντας κ' αὐτοὶ κατάρθωσαν νὰ κατατροπώσουν τοὺς ληστές. Τοῦ δώσανε λοιπὸν φαί καὶ νερό καὶ αὐτὸς ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἀποκοιμήθηκε.

Ἐν ᾧ κοιμώτανε ἓνας γέρος πού εἶδε πολλὰ στὴ ζωὴ του, εἶπε:

— Ὁ ὑπερασπιστὴς σας μοῦ προσεῖνε περισσότερο φόβο ἀπὸ τοὺς ληστές. Ἐρετε μὴν εἶνε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴ συμμορία τους; ἔρετε μὴν χόθηκεν ἀνάμεσά μας μὲ μόνο τὸ σκοπὸ, νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἀργότερα, σ' ὄρα καταλληλότερη κ' ἔρθουν καὶ μὰς προσβάλουν; Δεῦ νὰ σηκωθῶμε σιγά-σιγά νὰ φύγουμε καὶ αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐδῶ.

Πῆσαν στὰ λόγια τοῦ γέρου οἱ καρabenιέροντες καὶ γρήγορα γρήγορα σηκώθηκαν μάζεψαν χωρὶς θόρυβο τίς σκηνὲς τους, ζέψαν τίς καμήλες καὶ φύγαν ἀφίνοντας τὸ φτωχὸ παιδί στὴν μέση τῆς ἐρήμου.

Σάν ἡ θερμὴ ἀχτίνας τοῦ ἡλίου τὸν ἐξυπνήσαν τὸ πρῶτ, κύταξε γύρω του καὶ κατὰλαβε τὴ συμφορὰ του. Μὲς στὴν καρδιά τῆς ἐρήμου! Πέρα ὡς πέρα σὰ θάλασσα πλατεῖα ἡ φλογερὴ ἄμμος κ' ἀπάνω ἓνας ὄχρος, πένθιμος οὐρανός. Τάφος ζωντανός. Ἡ ἀπελπισία κυρίεψε τὴν καρδιά του. Ἐβλέπε καλὰ πὼς ἄλλος δὲν θὰ περνοῦσεν ἀπὸ κεῖ παρὰ ὁ θάνατος. Σαπλώθηκεν στὴν ἄμμο προσμένοντάς τον καὶ βογγῶντας:

— Οἱ γκαμπῆς φύγανε καὶ πάνε! Πιὸς θὰ μὲ παρηγορήσῃ τώρα στὴ μέση τῆς ἐρήμου; ... Ἀχ! ὁ ἄμμορος ἐγώ!...

Συνέβηκε τότε καὶ ὁ γιὸς τοῦ Καλίφῃ νὰ βγῆ σὲ κυνήγη κείνην τὴν ἡμέρα καὶ

νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Ἄκουσε τ' ἀναστενάγματί του. Εἶδε τὰ ρουχὰ του καθαρά καὶ τὴν κατάστασίν του τρομαχτικὴ κ' ἀπόρησε. — Ἀπὸ πού εἶσαι σὺ; Τί κάνεις ἐδῶ; Τὸν ἐρώτησε.

Ὁ νέος διηγήθηκε τὴν ἱστορία του. Εἶνε περιττὸ νὰ ποῦμε πόσο μεγάλον οἶχτο πήρε ἡ καρδιά τοῦ ἀρχοντικοῦ κυνηγοῦ γιὰ τὸ φτωχὸ ἀθλητὴ. Τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐμπροστίεκε στὴς φροντίδες τῆς ἀκοιουθίας του. Τράβηξαν ὕστερα γιὰ τὴν πολιτεία καὶ ὁ νέος ξανάδε τὸν πατέρα του πού ξανάνοιωσεν ἀπ' τὴ χαρὰ του. Πρῶτα, πρῶτα καὶ οἱ δύο μαζί εὐχαρίστησαν τὸ Θεό. Ὑστερα εἶπε ὁ πατέρας:

— Ὁ παιδί μου! Ὁ οὐρανός σε προστάτευσε. Γιὰ ἔνα, τὸ ῥόδο γεννήθηκε ἀπ' τ' ἀγκάθι καὶ ἔμπορὸν νὰ πὼς πὼς τ' ἀγκάθι βγήκε ἀπὸ τὸ πόδι σου. Ὁ γιὸς ἐνός Καλίφῃ ἔσωσε τὴ ζωὴ σου! ... Τέτια τύχη εἶναι σπάνια, καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συζητήσῃ γιὰ ὅ,τι προῖμα εἶναι σπάνιο. Γιὰ τοῦτο δὲν θὰ συζητήσω γιὰ τὴν τύχη σου, μόνο θὰ σοῦ πῶ αὐτὴν τὴν ἱστορία:

Ἐνας βασιλεὺς τῆς Περσίας, μιὰ φορὰ, εἶχεν ἓνα ἀτίμητο δαχτυλίδι. Μιὰ Παρασκευὴ πού πήγε νὰ προσκυνήσῃ στὸ τζαμί τοῦ Χιράζ, ἔβαλε καὶ στήσανε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ στὸ θόλο τῆς Ἄξεδ' Ἐλ Δάουλα, κ' ἔβγαλε προκήρυξιν πὼς θὰν τὸ χάριζε σὲ κείνον τὸν τοξότη πού θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ τὸ βέλος του ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι πλῆθος τοξότες βασιλικοὶ δοκίμασαν, μὰ κανεὶς δὲν ἐπέτυχε. Συνέβηκε λοιπὸν κείνη τὴν ἡμέρᾳ καὶ ἓνα παλικάρι νὰ κάθεται στὸ χαγιάτι ἐνός μοναστηριοῦ ἐκεῖ κοντὰ καὶ νὰ τοξεύῃ ἀσκοπα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γιὰ διασκέδαση. Ὁ ἄνεμος παράσνε ἓνα βέλος του καὶ τὸ ἔφερε εἶσι ὡσεὶ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὸ δαχτυλίδι. Ὁ Βασιλεὺς τὸ φώναξε τὸ παλικάρι, τοῦ χάρισε τὸ δαχτυλίδι καὶ τοῦδωκεν ἀκόμη δῶρο μιὰ πλοῦσια φορεσιὰ καὶ ἀφθονὰ χρήματα. Μὰ ὕστερα τὸ παλικάρι πήρε τὴ φαρέτρα μὲ τὰ βέλη καὶ τὸ τόξο καὶ τὰ ἔριξε στὲς φλόγες τῆς φωτιάς. Καὶ ὅταν κάποιος τὸν ἠρώτησε γιὰτὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ, ἀπάντησε:

— Γιὰ νὰ μὴ ἀγρίσω πάλι τὰ ἴδια. Κι' ἂν ὄλη τὴ ζωὴ μου ἐξοδέσω ὀρχίνοντας βέλη δὲ θὰ μοῦ δεῖξῃ ἡ τύχη ἄλλη φορὰ τὴν εὐνοία της, κ' ὁ κόπος θὰ πάη χαμένος! ... Ἐπολλὲς φορὲς ἀπὸ τὰ γνομικά τῶν σοφῶν δὲν βγαίνει καμμιὰ ὄφελεια. (Ἀπὸ τὸ Ἀραβικόν)

Κ. Τρικογλίδης

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

Ἐὸν γλυκεῖα ἐλπίδα μου
χρυσὴ παρηγορία μου
πὸ μέσ' τίς θλίψεις τῆς ζωῆς
γλυκαίνει τὴ καρδιά μου,
μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο
ποῦσαι ἐλπίς μου ἡ μὴν
μὴ μὲ λησμονεῖ.

Ἰωάννης Χαλέβας

ΣΤΗΝ ἙΘΝΙΚΗ ΧΑΡΑ,

Μιὰ μέρα πὸ καθόμουν σ' ἓνα τραπέζι
(δίπλα,
καὶ ροῦφαγα γλυκὸ καφέ, τσιγάρο μέσ' τὴ
(πίπα
ἤκουσα ἀπὸ μακρὰ ἓνα μικρὸ παιδάκι
νὰ διαλαλῇ γιὰ τὴ «Χαρὰ» μικρὸ ἴα τρα-
(γουνάκι

«Πάρτε τὴν «Ἑθνικὴ Χαρὰ»

πὸ γράφει νόστιμα πολλά.

Τοῦ φώναξε κ' ἦλθε κοντὰ, τοῦδωσα μιὰ
(δεκάρα
καὶ μοῦδωσε τὴν «Ἑθνικὴ Χαρὰ» μὲ μιὰ
(κρυφὴ λαχτάρα

Τὴν διάβασα δυὸ τρεῖς φορὲς κ' εἶδα τὰ
(νόστιμά της
καὶ μοῦδωσαν παρὰ πολὺ κ' αὐτὰ καὶ
(τόνομά της

Κι' ἔκτοτε τὴν ἀγάπησα σὰν ἴδιαν καὶ
(ἄλλο

κ' ἐσκέφθηκα πρὸς χάριν της θ,τι μπορῶ
(νὰ κάνω

Χίος **Χ. Θράβαλλος**

ἩΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ὁ Φοῖβος ροδοκόκκινος ἀργονυκλῆ στὴ
(δύση
σέρνοντας οὐνεφα χρυσὰ γι' ἀούγκρινη
(χλαμύδα
σὲ λίγο πῶς ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ κάτω θὲν ν'
(ἀφίση

μισόσβουτη καὶ θαμπερὴ τὴν ὕστερη τ'
(ἀχτίδα

Ἡ θάλασσα π' ἀτλῶνεται βουβὴ καὶ γε-
(κρωμένη

ἀνατριχιάζει κάποιε στὰ χάρδια τοῦ ἀέρα
κ' ἡ ψαροπούδες ροδαλὲς σιτοῦ ἡλιου πού
(πεθαίνει

τὸ ματωμένο βλέμμα, ξαοίγοντας ὡς πέρα.

Ἡ νύχτ' ἀτλῶνει ἀπαλὰ τὸ μαῦρο της
(σεντόνι

καὶ ἀφανίζει ἄπονα κάθ' ὠμορφιά καὶ
(χάρη

ἀκούγεται τὸ ἄχαρο κελάδημα τοῦ γκιώνη
κ' ἀγοπροβάλλει ντροπαλὸ τ' ὀλόγιμο
(φεγγάρι

Κ. Γ. Καρυωτάκης

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JANE DE LA VAUDERE

Ο ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

— Ὁχι! Ζέλη, δὲν πρέπει. Πιὸ καλὰ εἶνε ἔτσι.

Ἐκίνη τὴν κεφαλὴν της καὶ γελῶσα προσεπάθει νὰ τὸν διασκεδάσῃ, νὰ τοῦ παράξῃ ἄλλας εὐχαριστήσεις καὶ ἐχόρευεν ἐμπροσθέν του ἓνα χορὸν τρελλόν, παιδιάστινον, καὶ ὕστερον κατακό κινῆ μὲ τὴν κόμην λυμμένην εἰς τοὺς ὄμους της ἤραχε ἀσπυδαίνουσα καὶ ἐκουβαράζετε εἰς τοὺς πόδας του σὰν ἓνα σκυλλάκι ἀφοσιωμένο.

XXVI

Μιὰ μαχαίριά

Ἐνα βράδυ, ἐν ᾧ ὁ Ἀνδρέας εἰσῆρχετο εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Μάριμα Φιλίππου, ἤκουσεν φωνὰς ὄργισμένας. Ὁ Κοζέλ κάτωχρος, ἴστατο ὄρθιος πρὸ τοῦ Καρόλου καὶ ἔκαμνε εἰς αὐτὸν σφοδρὰς ἐπιπλήξεις διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῆς Λουκιανῆς ἐπειδή ἐκόλλησε νὰ τὸν χλευάσῃ μεθυσμένον ὄντα. Θι ἐπήρατο ὤξει; ἂν ὁ Μπαρμπά Φιλίππος πού «εἶχαν δεῖ τὰ μάτια του πολλὰ» δὲν ἐπετέβαινε. Ὁ Κοζέλ ἠτείλησε νὰ τὰ κάμῃ ὄλα θάλασσα ἂν ἐναντέβλεπεν ἄλλη φορὰ αὐτοῦ; τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ταβέρναν καὶ ὁ Μπαρμπά Φιλίππος γνωστικὸς ἀνθρώπος ἀπεμάκρυνε τὸ ζεύγος τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὄδον.

— Βλέπεις πὼς τοὺς ὀμίλησα εἶπεν ὁ Κοζέλ. Δὲν θὰ ξανάρθουν.

— Ἴσως νὰ εἶχες λάθος...

— Σέυρεις καλὰ οἱ δὲν φοβοῦμαι αὐτὰ τὰ παληόσκυλλα, εἶναι θρασυδέλιοι...

Ὁ Ἀνδρέας ὕψωσε τοὺς ὄμους, ὀλίγον ἀνήσυχος; φοβούμενος οἱ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔχανε τὴν μικρὴν του καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπανέυρισκε πλέον.

Ὁ Κοζέλ, ὄψας ἀργυροῦν νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, διηθύθη εἰς τὴν θύρον. Ὁ Ἀνδρέας τὸν ἠκολούθησε.

Ὁ καιρὸς ἦτο τρομερὰ ὀμίχλωδης καὶ τὰ ὄμωρα τῶν φωναριῶν ἐφώτιζαν ἀνεταρκῶ; τὰ στενὰ πεζοδρομία.

Ἐβάδιζον βραδέως ἀναζητοῦντες ἄμαξαν. Μελαίαι χαινοῦσαι ὀπαὶ ἠνοίγοντο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν εἰς τὰ πλαγία, πλήρεις μυστηριώδους τρομοῦ. Ἀπὸ μέσα ἤρχοντο εἰς τὰ ὄματα τῶν θόρυβοι δαίμονιῶδες, ὀμιλίας, γέλωτες, φιλονεικίαι. Ἀπὸ τῆς πόρτης ἐξῆρχοντο σκίαι ἀνθρώπων, μελαίαι ἐν τῇ σκοτεινίᾳ καὶ ἀπροσδιόριστοι, οἱ ὁποῖοι ἂν οὐ ἔσταμάτων ἐπὶ τινε λεπτὰ ὧ, διὲ νὰ ἀποφασίσουν ποῖαν διεύθυνσιν ν' ἀκολουθήσουν ὀλισθαίνον ἀθροῦσος καὶ ἐξάνοντο εἰς τὸν ζοφερὸν δαίδαλον τῶν δρομίσκων.

Κάποτε, ὁ θόρυβος κάλλης κατέτινε τοὺς ἄλλους θορύβους τῆς συνοικίας. Στεναγμοὶ γυναικῶν καὶ βγγηγτὰ ὄσαν νὰ τὰς ἐλυγαν ἠκούοντο ὡ; κρῆγματα νυκτοβίων πτηνῶν. Κατόπισιν γέλοια ἀκράτητα καὶ ὕβρεις καὶ βλασφημίας ἤρχοντο ἀπὸ μέσα ἀπὸ μιζόκλειστα παράθυρα, καὶ κάποιον μισοῦρισμα γάτας; εἰς τὰ κεραμῖδια κάποιας οἰκίας συνεπλήρου τὸν θόρυβον.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ζιμλεῖ, αἰσθανόμενος κόπον

καὶ ἀπογοήτειον. Ἐβλεπεν οἱ ἐχάθησαν μέσα εἰς ἔεινον τὸν δαίδαλον τῶν ὁδῶν τῆς συνοικίας αὐτῆς τῆς πλεόν μυστηριώδους τῶν Παρισίων. Ἡ καρδιά του ἐσπρίγγετο, κάποιος ἀόριστος φόβος τὸν κατελύμβανε; ἀνέβληψε καὶ εἶδε οἱ ἐπανήρχοντο εἰς τὰ βήματά των. Ἡ ὀμίχλη ἦτο πυκνὴ καὶ ἐννοεῖ οἱ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ προσανατολισθῶσι.

— Δὲ θὰ βγοῦμε ποτε ἀπὸ δ'ὼ μέσ' ἢ ἔπω, εἶπε καὶ ὁ Κοζέλ μὲ ἀποθάρρυνσιν.

— Ἄς φροντίσωμε τοὺς ἄριστον νὰ ξαναβροῦμε τὴν ταβέρνα τοῦ Μάριμα Φιλίππου καὶ νὰ μείνωμεν ἐκεῖ ὡς τὸ παρῶ.

— Ναί; ἔχεις δίκαιον. Εἶμαι τρομερὰ κουρασμένος.

Μόλις ἤδυντο νὰ σῶν τὰ βήματά του καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἀνδρέου ὁ ὁποῖος; δὲν ἦτο ὀλιγό;ρον κουρασμένος. Ὅταν ἔξαφνα ἓνας ἀνθρώπος ὄρημσεν ἐναντίον του κραδαίνων μάχαιραν.

Ὡς ἐξ ἐπιστάτου, ὁ Ἀνδρέας ὄρημσεν ἐμπρὸς καὶ ἐτάλισε στήθος; πρὸς; στήθος; μὲ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισε; ἦτο ὁ Κάρολος. Ὁ Κάρολος προσετάρθει νὰ τὸν κατοβάλλῃ καὶ τὸν ἀνατρέψῃ. Μὴ δυνάμενος ἐβύθησε τὴν μάχαιράν του εἰς τὸ στήθος του. Ὁ Ἀνδρέας ἦνοιξε τὰς χεῖρας του, ἐταλαντεύθη, προσεπάθησε νὰ κρατήῃ εἰς ἓνα τοῖχον ἄλλ' ἔπεσε βαρὺ; ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

— Γρήγορα! Τὸν ἄλλο... ἠκούσθη ἡ ὄργισμένη φωνὴ τῆς Λουκιανῆς.

Καὶ ὁ πληγωμένος ἤκουσεν ἐν τῇ ζάλλῃ ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, τὸν ἤχον τῶν βημάτων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού ἔτρεχον ἐν φρενητιώδει ταχύτητι πρὸς; εἴρεσιν τοῦ ἐτέρου ἔχθρου των.

XXVII

Ἡ Φιαμέτη συγχωρεῖ

Ἡ Φιαμέτη, ἡ ὁποία ἀπὸ δύο μηνῶν, ἐπεριποιεῖτο τὴν ἀρρωστην φίλην; της ἔλαβεν μιάν πρῶτιν μιάν ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας τὰ χονδροεἶδη καὶ παιδιὰ γράμματα ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆ ἦσαν ἀγνωστα.

— Τί εἶναι αὐτὸ, ἠρώτησεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της ἡ Νόρα, καὶ στρέφουσα πρὸς τὴν φίλην της ἓνα πρόσωπον χλωμόν σὰν τὸ κερί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐφαίνετο τίποτε ζωντανόν; ἐκτός; ἐνός; βλέμματος τρυφεροῦ καὶ ἐμνηντικῶ, τοῦ βλέμματος τῶν ἐπιμνησάντων τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύ; στως ἐξετάζει καὶ ζητεῖ εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἄλλων τὴν ἐλπίδα τῆς; θεαταίας ἡ τὴν βεβαίωσιν τοῦ προσεχῶς τέλους.

— Ἐνα γράμμα πού μοῦ δίνει κατὸ προαῖσθημα.

— Φοβεῖσαι νὰ τ' ἀνοίξῃς;

— Φοβοῦμαι ἀπ ὄλα ἐγὼ τόρ; ποιὸς; ξέρεῖ; Ἰκανέια ἀνώνημο γράμμα.

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα, ἔσχεσε τὸν φακέλλον; καὶ μία κραυγὴ ἀγωνίας ἐξῆλθε τῶν χειλέων της.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Νόρα. Κακὴ εἶδησις;

— Ναί. Ὁ Ἀνδρέας ἐπληρώθη τὴν περαομένην νύκτα.

— Ἐτελήθη; ... Μ. νομαχία;

— Ἄν εἰσεύρω... Κίταξε.

Καὶ ἔπειθε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Νόραν ἡ ὁποία; ἔκαμε μερλίαν προστάθειαν νὰ ἂ ἀτηκαθῆ.

— Ὑπογράφει Τέλη... Τὴν γνωρίζεις;

— Ὁχι.

— Εἶναι συνηθιστὸν, μοιλοῦντι ἀνευθρόγαφρον, ἐπιθῶρισην ἡ ἄσθε ἡς καὶ βραδέως ἀνεγνώσεν;

Ὁ φίλος; σας ἔλαβε, ἀπόψε, μιὰ μαχαίριά, πού δὲν ἦτο προσηνιμένη γι' αὐτόν. Ἐγασε τὰς οἰσθήσεις; του καὶ τὸν μτ' ἔφερον εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, διότι δὲν; εἶχε κα ἓνα νὰ τὸν περαιοτηθῆ στήτη του.

Γνωρίζω ὁ ἰ; κά; ἄρα; ἂ πάντι. Σὰς προειδοποιῶ λοιπόν, δὲν νὰ σῶνε καὶ τὸν ἰδίητε. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης; τὸν ἄγατῶ, ἄλλὰ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ φίλη δι' αὐτόν καὶ ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἦνε εὐτυχῆ; διὲτι σεῖ; μ' ἰνον θὰ; οὐ παρῆξετε τὴν εὐχίαν.

Ζέλη

Ἐπέτε ἡ διεύθυνσις; τοῦ Νοσοκομείου.

— Ζέλη!... εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Φιαμέτη.

— Φαίνεται νὰ ἦνε μιὰ μεγάλη καρδιά, εἶπεν ἡ Νόρα. Πρέπει νὰ πῶς.

Ἡ Φιαμέτη ἦτο ἡδὴ εἰσιμη. Βιαστικὰ, ἐνηχηθῶσι τὴν Νόραν ἡ ὁποία ἐμτ' ἰδία μελαγχολικῶς.

— Πάω.

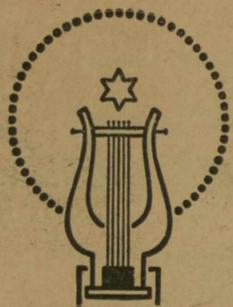
— Νὰ γυρίσῃς.

— Βέβαια.

— Σέυρεις... τὸ τέλος πλητίζει καὶ μὴ μ' ἀφίνης; μόνην.

Ἄλλ' ἡ καίμηνη ἡ Φιαμέτη δὲν ἤκουε πλέον. Μὲ γρήγορα βήματα διέτρεξε τὸν διάδρομον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα. Ἡ πόρτα ἦτο ἀνοικτὴ, μιὰ ἄμαξα περνοῦσε, ἡ Φιαμέτη ἔδωσε γρήγορα τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἄμαξαν καὶ ἐσπρίθη εἰς τὰ μαζή; ἄρια τῆς ἄμαξῆς; ὁ οὖν; ἔμεινε σὰν παράλυτη, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ, ὀκολουθοῦσα τὴν θλιβεράν χίμαιράν της ποτε δὲν εἴσευρε νὰ εἴτῃ ποῖον δρόμον ἠκολούθησε διὰ νὰ φθάσῃ μέρη τοῦ νοσοκομείου. Ὅταν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησε κατέβη μηχανικῶς καὶ εὐρέθη πρὸ μιᾶς μεγάλης θύρας ὕψηλοῦ περιβόλου ἡ ὁποία τῆς ἔκαμνε ἐντύποςιν φυλακῆς καὶ μέρους τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ὄψιν τῆς ἀπελπίσεως καὶ τοῦ θανάτου.

Ἐνας ἐπιστάτης; τρέξας; τῆς; εἶδειε μιὰ σάλα τετραγώνην, εὐφραίν, ὀργηλὴν, ἀφιλόξετον μὲ καρέκλας καὶ πάγκους; εἰς τὸ βίθος πλησίον εἰς τὰ παράθυρα. Οἱ δυστυχεῖς ἐπερίμετον τοὺς ἰδικούς; των οἱ ὁποῖοι; τοὺς ἐνόμζον; φροῦτα καὶ γλυκίσματα καὶ ἓνα στοργικόν στεναγμόν μὲ ἓ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ "ΕΘΝΙΚΗΣ ΧΑΡΑΣ,"

ΑΠΟ ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Τὸ Ἐθνικὸν λάβαρον, τὸ ὑψωθὲν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Λαύρας ὑπὸ τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ

Ἡ Ἐπιπέδος ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ὑψώσῃ τὴν σημεῖαν τοῦ Σταυροῦ ὁ Κωνσταντῖνος ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μέγα ὄνειρον

Τὰ τηλεβόλα τοῦ «Ἀβέρωφ» τὰ ὁποία θὰ βροντοφωνήσουν νέους θριάμβους

Ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ εἰς τὴν ὁποίαν καλοῦνται πάλιν οἱ στρατιῶταί μας

Καὶ αἱ Ἑλληνίδες μας θὰ προσφέρουν ἐκ νέου τὰς ὑπηρεσίας των ὡς νοσοκόμοι

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΟΥ

Είχαν ήδη παρέρθει ή ώρα, ή ογδόη της εσπέρας είχε σημάσει και επίσκεψις δεν επε- τρέπετο πλέον' εν τούτοις έστρεψε να την ιδή και το ίδιο βράδυ να της επιστρέψη το δακτυλίδι της, που σ' αν έφ'είλη της βράβων εν λόγω στην ψυχή του. Τούτο η άλλοις οι εγγε- νέντο μέσα του για την αγάπη εκείνης, που και το βλέμμα της μόνον ήρκει να του μεταδώση την μεγαλειότητα ενδύχια, ώστε ούτε το προχωρημένον, ούτε το ακατάλλη- λον της ώρας τον ημυπόδιαν από του να εκιελέησεν την αμειψιότητα απόφασίν του.

Ήσυχον δ' οσον ημυποδοσεν την ψυχήν του, γιατί ο έρωσ του συντροφεύμετος με το δακτυλίδι της μέγιστο χθές: αγάπης του ήτο άκόμα βαθειά ενδύχια μέσος του, και έστρεψε τα βήματά του προς το σ' ή ή της. Ο δρόμος δ' ήτο ως: άλλοτε μακροτά- στοραπιαίως του εφάνη δι' έφ'εσας στην πόρτα της, της όποιος με άνοιξη ηνυρι- κότητα έκρουσε τον κώδωνα. Η θύρα με' άλλον ηνοιχθή, και το άμορφο σαλονάκι που είχεν ιδή εντυχιμένους ώρες, άρθους έρωτικώς διαχέουσιν, τον έδέχετο.

Εκάθον η μάλλον εροίφθη μέσα οε μιά πολύτιμη πολυθρόνα έως διου και εκ- κείνη άποτειλεώσασα την τουαλέτα της ήλθε και έλαβε θεόν άπέναντί του. Έκείνος, μερίον άναστήματος, ξανθός, με γαλανά σινυθούζοντα μάτια.

Εκείνη μεγαλόσωμος, μελαγχροή, με κατάμαυρα μάτια και ντυμένη με άπαρά- μλλη τεχνή και δεξιότητα.

Είχον αγαπηθή με την μεγαλειότητα δύ- ναμι της ψυχής και της καρδιάς των, και ήτο ή ώρα που η αγάπη των εκείνη θα έ- σβυνε διά παντός: το ησθάνοντο άμφοτέ- ροι και γι' αυτό έμενον σιωπηλοί, άναυδοί, άναμένοντες ο ές: τον έτερον να όμιλήση πρώτος και η νεκρική εκείνη σιωπή άπει- κόνιζεν επί του προσώπου των το μαρτύ- ριον της υπερτάτης άγωνίας.

Τά λεπτά παρήχοντο φευγαλέα και η σιωπή επετεινέτο και θα έπετεινέτο επί πολλό άκόμη, αν ο Γιώργος δεν ήρχιζε πρώτος.

«Πιτίσα, είπε, μανιές γιατί ήλθα να οε ιδώ οε ίσον ακατάλληλη ώρα από την σιγμήν που ήννόησα πώς ο έρωσ σου για μένα δεν ήτο παρά μία άλαζωνική έπαρ- χια της ψυχής σου, από την σιγμή εκείνη δεν έχεις κανένα χόδρο μέσα στην καρ- διά μου.»

Το δακτυλίδι σου, τα γράμματά σου, τα όποια από εικονοστάσι της ψυχής μου καινήτησαν ο έφ'είλησεν μου, δεν στέκουν πλέον κοντά μου. Είπε για μένα σημεία λόγους γι' αυτό σου τάφερα και θέλω τα ίδια μου.»

Και ενφ' έλεγε ταύτα έξήγαγεν εκ του θυλακίου του δεσμίδα επιστολών, την όποιαν άφησεν επί της τραπέζης μαζί με το δα-

κτυλίδι της και ήγγεθη εκ του καθίσματός του.

Εκείνη εκάθητο άκόμη, ήκοιεν αλλά δεν όμιλει, και μόνη ή όψις της έδεικνυε την αγωνία της ψυχής της, εν άντιθέσει προς την εκ της σιωπής περιφρόνησίν της.

«Πιτίσα, επανέλαβεν ο Γιώργος, ίδου τα πράγματά σου, επιθυώ να λάβω τα ίδια μου, αυτή εινε η τελική και άμειψι- οτητα άπόφασίν μου.»

Είς τα τελευταία και άποφασιστικά αυτά λόγια του Γεώργου εκείνη ήγγεθη και με τόσον δεικνύοντα την μεγαλειότητα ά ά- θειαν, αλυπούμαι, είπε, που και εγώ δεν ήμυτογώ να κάμω το ίδιο. Το δακτυλίδι σου κακή μοίρα με έκαμα να το χάνω μό- λης πρό των ημερών: τα γράμματά σου δεν τ' έχω, τα κατέστρεφον μετά την άνά- γνωσίν των.

Αυτή ήτο η τελευταία των συνομιλιών και άπεχωρίσθησαν, χωρίς καν να άποχαι- ρεισθώσι: μόνον δε οι όφθαλμοί των άν- τίηλαξαν ένα ύπαιον φευγαλέον βλέμμα.

Απεχωρίσθησαν με την άπόφασιν να υή έλαιώδουν ο ές τον άλλον, όπως και πράγματι δεν έπαύθησαν άλλήλους: άλλ' ό- μως άπήχοντο με πληγήν χάνουσαν, την όποιαν τα αίχμηρά βέλη του νιού της. Α- φροδίτης είχον άνοιξει βαθειά, πολύ βαθειά μέσα στην καρδιά των.

Είχον αγαπηθή παρφορώς και μέχρι μανίας άμφοτέροι, άλλ' ήσαν και οι δύο ύπερόπται και άλαζώνες μέχρι άπιστευτού βαθμού. Εκείνη δεν διανδρύνετο καίτοι περιεστοιχίζετο επό τόσον μνηστήρων, διότι εν τη άλαζονεία της δεν έβρισκεν ισά- ξισον σύντροφον. Εκείνος, θα έλεγέ τις «τύ- πος και ύπογραμμός εκείνης» εν τη ύπερο- ψία του εδδελμάν ιεάνδα έβρισκεν άντα- γίστα του. Αλλ' ο έρωσ, ο πειραστός νιός της Κύπριδος, ο όποιος δεν κάμνει τιαύ- τας διακρίσεις έρωτος τα βέλη του και πέ- τυχε τόσον θανατωίως του στόχου του, ώ- στε θα έλεγέ τις, δι' ο έρωσ ένέκρησε το πά-θος: πράγματι όμως δεν το είχε καινη- κήσει η επιστροφή του δακτυλιδίου, του κρίκου αυτού της νομίμου αγάπης δεν ήτο άλλο παρά νίκη του πάθους, του πείσμα- τος, της ύπεροψίας: έπιστρέφεν εκείνος το δακτυλίδι δια να μη ύποκύψη πρώτος έδέ- χθη εκείνη το ποδοπάτι,μα του έρωτός της διότι ένδύμειεν δι' εν έπερσεν αυτή να ύπο- κύψη. Και δεν ύπέκρινεν.

Χρόνια πολλά είχαν περάσει εκτοτε χω- ρίς ποτέ να ιδωθούν, γιατί εκείνη είχε φύ- γει μακρόν, οε άγνωστον μέρος, που ο Γιώργος δεν κατόρθωσε να μάθη.

Ο Γιώργος μόνον έμεινε στο ίδιο μέρος αλλά δεν ήτο εκείνος που ήτο. Τα χρόνια τον είχον άφαντάσως αλλάξει. Ο έγωί- στης και άλοξόν νεανίας είχεν ύποκύψει πολύ ένωρίς στην μοιραίαν άλλοισιν της

ώριμου ηλικίας, επί πλέον δε από εύθυ- μος και εύχαρις είχε καταστή ο άθυμώτε- ρος των ανθρώπων. Και ο ίδιος δεν ή- ξευρε ποδ' να άποδώση την άλλοισιν του ταύτην.

Εοκέπειτο, έφιλοσόφει μόνος του χω- ρίς ποτέ να εύχαριστήσιν τον έαυτον του. Η ζωή του είχε καταστή μοιότονος' έξη μνηστήρης. Δεν αγαπούσε πλέον τίποτε. Η αγάπη για κάθε πράγμα γελασόν και εύ- χαρι της ζωής είχεν εκλείψει πλέον γι' αυτόν ά το τον τελευταίο χωρισμόν εκείνης.

Δεν αγαπούσε πλέον τίποτε, με ούτε κ' εκείνη, για την όποιαν σκιροτούσεν άλλ- λοτε η καρδιά του. Εκείνη ήτο ιστορία παληά, θροισασμένη όμως μέσα στην κ ρ- διά του ίσοο βαιθεί, που άλλη παρομοία δεν έχώρει.

Και έδω άκριβώς ήτο το μυστήριον!

Δεν αγαπούσε πλέον εκείνην η πληγή, την όποιαν του είχε άνοιξει βαθειά μέσα στην καρδιά του, είχεν ήδη επουλώθη από την διάβασιν του χρόνου, αλλά το αντίρρο- πον δεν έπήχοντο και ένδωρ άλλη δεν ήμ- πορούσε να αγαπήση, η ήουζία δεν ήτο δυνατή να επανέλθη στην ψυχήν του. Δεν έμεινε πλέον να εν φάρμακον παρά να πέση, έτσι και άκαν και χωρίς αγάπη, στην άγκαλιά της πρώτης τυχούσης γυναι- κός: αλλά το να νυμφεσθί χωρίς να ήμ- πορή να αγαπήση του έφ'είλησε το δυκο- λώτερον πράγμα του κόσμου.

Η εδδυμία όμως και οι ανμυβουλαί των φίλων του τον ώλουσεν προς αυτό. Και με μέρα ο Γιώργος το άπεφάσιζε και ήε- ραβωνίζετο. Είχε παραβή τον έρωτον, τον όποιον είχε δώσει ο' εκείνην, της όποιος την διαμοίην εκάλυπτε σήμερον μυστήριον: αλλά παρηγορών τον έαυτον του έλεγεν, δι' τον προέβαινε κατόπιν δέκα έτων ενφ' εκείνη πιθανόν να τον είχε προ πολλού παραβή.

Με δλην όμως την άπόφασίν του ένδωρ έλησιάζεν η ήμέρα των γάμων του έχανε το θάρρος του και με άόριστος δύναμις τον συνέχεν.

Είς τιαυτήν ψυχολογικήν κατάστασιν έβρίσκετο, όποτε ένα πρωί έλαβε ταχυδρο- μικός ένα πακέτο επί ουστάσις. Προτού το άνοιξει το περιε γάσθη καλώς: έφερον ως επικεφαλίδα επί της: Ξικέτις το όνομα γνωστοτάτης ελληνικής γυναικείας Μονής, και το καθίστα μυστηριώδες. Ακαριαίως μύρια σκέψεις παρήλασαν από τον νούν του και με άόριστος άνηουζία τον κατέλα- βεν. Έξήτησεν εν βία ένα μαχαίράκι και έκοψε το περιδένον αυτό σχοινόν. Όταν δε οι όφθαλμοί του έπεσαν επί του περιεχομέ- νου του μυστηριώδους εκείνου πακέτου ο- λόκληρος ήρχισε να τρέμη και κατελήφθη υπό τιαυτής συγκινήσεως, ώστε έδέξασε να παρέρθη όλόκληρος ώρα δια να συντέλθη και έξετάσθη το περιεχόμενόν του.

Ότε η Πιτίσα έφάνη πιστοτέρα έμου και τηρούσα τον έρωτον της έγένετο Μοναχή επιθύουσα, ενφ' ταυτοχρόνως έφίλησεν έ- πανελημμένως το περιεχόμενον του πακέ- του και οι όφθαλμοί του είχον ύγρανθή.

Απ' εκείνην την σιγμήν η παλαιά πλη- γή της πρώτης και τελευταίας του αγάπης είχεν άνοιξει εκ νέου.

Το πακέτιο περιείχε τα γράμματά του και το δακτυλίδι του, των όποιων τόσον έ- πιμόνως είχε ζητήσει την επιστροφήν, ενφ'

εκείνη έτι έπιμονότερον ήρηθή να τα έ- πιστρέψη προφασισθείσα δι' τα άπώλεσεν' επί πλέον δε επί στυλπου χάρτου καθαρο- γεγραμμένη την κάτωθι σημείωσι.

«Τώρα μόνον σου άνήκουν κατόπιν της έπιτοκίας των».

Η ιστορία των έληξεν έως έδω.

Η Πιτίσα έμμένουσα εις τον έρωτον της άπέθανε Μοναχή περιβεβλημένη την μέλαινα αλοθία του Μοναστηρίου συναπο- φέρουσα πάντοτε και τον πόνο της καρ- διάς της.

Ο Γεώργος δεν περιεβλήθη κ' εκείνος το σύμβολον της λύπης, άλλ' η καρδιά του έπονούσε βαθειά. Έξησε μέσα στην μεγα- λειότητα έντίθεσι της ζωής, μονόζων μέσα στο βαρβάδες Μοναστήρι της κοιωνι- κής βιοπάλης.

Άλεξάνδρα, Ιούλιος, 1914.

Δημ. Ν. Βουγιουκλής

ΣΤΗ ΖΕΝΟΥΛΑ

Συνατώ την Έδγενούλα, την βλέπω να (διαβαίνη

στα μεταξυτά ντυμένη κάθε μέρα τακτικά.

Ρίπει κάποι' ένα βλέμμα! μα τί βλέμμα (είν' εκείνο;

Δεν θ' άνθέξω! Αχ θα μείνω καμιά μέρα ξαφνικά.

Έπροχθές την είδα πάλι να ξαποχέχη χου- (σαλλίδα

Κι' η ολόχρονη πλεξίδα εις το στήθη να ηηδή,

Τι άδωα που γελούσε! λές κι' ήταν άγγε- (λοῦδι

άνοιξιάτικο λουλούδι Ποτισμένο με δροσιά!

Τίς ο έντυχής εκείνος; λουλουδάκι σάν και (τοῦτο

Π' άμμορφάδας έχει πλοῦτο θά το άοπαθή γλυκά;

Αχ! το θεόν άρωμά του όταν θά τον τα- (ουριζή

της Έδμη θέ να τομίζη δι' έχει τ' αγαθά!

ΘΕΑΤΡΑ

Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. (Παίτια Όμοιοίσι).— Έπιθεωρήσεις, δράματα, κωμωδία, υπό την διεύ- θυνσιν της δεσποινίδος Μαρίκας Κοτοπούλη.

ΚΥΒΕΛΗΣ. (Όδός Πεσμαζόγλου).— Κωμωδία και δράματα υπό την διεύθυνσιν τῆς κ. Γ. Αεπι- νιώτου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. (δδός Πανεπιστημίου).— Κω- μωδία, επιθεωρήσεις, δράματα. Διεύθυνσις κ. Ρο- ζαλία Νίκα και κ. Έδμ. Φύροτ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ (Πλατ. Συντάγματος).— Έπι- θεωρήσεις, Κωμωδία. Υπό την διεύθυνσιν του κ. Πλέσσα.

ΑΛΑΜΠΡΑ. (δδός Πατησίων).— Κωμωδία και Έπιθεωρήσεις υπό την διεύθυνσιν της Κας Φωφώς Γεωργιάδου.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. (δδός Πατησίων).— Δράματα και Κωμωδία υπό την διεύθυνσιν της κ. Βασιλείας Στεφάνου.

ΑΠΟΛΛΩΝ. (Μεταξουχογείου).— Ποικιλία θεα- μάτων. Παισιμαί και ζώματα.

ΑΙ ΔΥΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΑΙ ΥΠΑΡΞΕΙΣ

Μία άνοιξιάτικη μέρα που όλη η φύσις στο- λισμένη με την πανώρη της φορεσιά γιώρταζε την άπελευθέρωσιν της από τον χειμώνα—γιατί έκανε βαρύ χειμώνα ές είνη τη χρονιά—κι' όλες αι κοτελούδες του χωριού σάν ταις Ν-ράδες των παραμυθίων ντυμένες με ταις μεταξωταίς των ποδιών: και τα σκουρά ξινθόχρυσά των μαλ- λιά επήγαιναν έξω στα χωράφια για να μοζέ- ψουνη άνηθι και ψαχίσουνη στεφάνια μιά μέρα λέγου δέν έξρω πως μου ήρθε να πάω στο νε- κροταφείο.

Θά ήτανε η ώρα έτά. Ο ήλιος με το λαμ- πρό του φώς είχε βγή δύο τρεις πήχες στον ούρανό ξεσταίνοντας όλον έτούτο τον φευτικό κόσμο... Τα πουλιά κελαδούσαν με ριγέ μαγευ- τική φωνή, με μι' φωνή που μεθαίει ταις εύγε- νικώς καρδιές, με μι' φωνή που γινάει ταις πληγές των πληγωμένων.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Έτσι ήμβάζοντες και περπατών.ας έφθασα στην πόρτα του νεκροταφείου. Άκουμήσα έ- πάνω σένα θεώρατο κυραόρισι που ήτανε εκεί φτυρωμένο για να θαυμάσω ποιδ πολύ άκόμα την πανώρη φύσι που σάν παρθένα λευκοφόρα τραβούσε τον κάθε διαβάτη δε προσκύνησι και κάθε καλή ψυχή πληγωμένη για να της γιάνη την πληγή με το θαυματουργό της φάρμακο και να συμπονέση μαζί της.

Άφροδίτη των παραμυθίων. Τα δάκρυά της κυλιόντας άπάνω στο κό- κ'να της μάγουλα την έκαμαν ποιδ ώραιότερη απ' ο' ήτο.

Στάθηκα επάνω των δύο τούτων δυστυχιμέ- νων ύπάρξεων και δέν έξρω πως άρχισα κ' έγ'ο να κ'άω.

Έκλαια, έκλαια και σάν βρούσι τρέχανε τα δάκρυά μου.

Η γρηή σκωκνεται τότε με πιάνη με το σκε- λετώδες της χέρι και μου λέγει:

«Παιδί μου... ποτέ μη λές η καλύτερα μη νομίσεις πώς οε τούτη τη ζωή μπορείς να βθής την άληθινή εύτυχία!»

«Ποτέ μη πής πώς είσαι εύτυχιμένος. Ο κόσμος εινε ένας τροχός, που άδιάκοπα κινείται και συνεπέρνει στο γυρισμό του ο,τι κ' αν είν η μ'ροστά του».

«Είχα κ' εγώ το Γεώργιο μου σάν σένα λεβε- τόπουλο, κ' ήρχισε η καμένη η γρηά να κλαίη».

«Ητο το καμάρι του τόπου μας: ήτο το βλαστάρι του χωριού.»

«Όλοι τον έχαιρόταε οι σπητιοκοί κ' ο φίλοι μας και όλοι μας οι συγγενείς μονον οι έχηροί μας τον ζηλεύαε.»

«Μα ποιδ τρανότερη χαρά απ' όλους είχε η μονάκριβή του άδελφή γα:ι ούτόνε γνόφι ε- γώ πατέρα, και αυτός ήτο η έλπίδα της. Αλλά οσοσιαλιστικόντα κορο.»

—Είς της Κυβέλης το θέατρον θα παίξη προσεχώς ο μεγάλος μας καλλιτέχνης κ. Οικονόμου τούς Γάμους του Φιγαρώ.

—Όλοι θα θαυμάσουν χιά μας, γλυστράει από 'να βραχό βραχό... γίνοντας ένα ξαρκάδι, πέφτει κάτω στον γκρεμό τον άγριο και γίνεται θούφαλα.»

«Όσα φέρε, παιδί μου, η ώρα δέν τά φέρει ο χρόνος.»

Έτανος άπότομα η δυστυχιμένη εκεί η γρηά τη διήγησιν της τη θλιβερή κ' ήρχισε πάλι τα κλαίη και να τραβέ τ' άσπρα της μα- λιά. Ση' ώθηκε ύπερα από λίγο πήρε την κόη της κ' έφυγε. Εκύοξα έτσι έκστατικός εκεί ο το δυστυχιμένο σύμπλεγμα που εξαφανίζόταε μέσα στα δένδρα έστρεψα έπειτα κ' είδα το μνημειο κ' είτα:

—Ψεύτικ, πλάνε, άπατηλέ, σκληρέ, άκαρ' ε κόσμε, καμιά εύτυχία άληθινή δέν έχεις, καμ- μιά παντο εινή εύτυχία δέν δίδεις στους δυσ- τυχιμένους ανθρώπους.

Κοροϊδεύεις, ά τονε με τας άδυναμίας των... Μόνον τη θλίψη, τον πόνο, την όρφανία τίν άπελπισία δίδεις στα δυστυχιμένα πλάσματι σου απ' ότου γεννηθούσιν. Πιχού άκόμη να χρ- ρούν ταις ώμορρριές σου τους θανατώνεις...

Τράβηξα έπειτα για το χωριό γεμάτος λύπη και μελαγχολία συλλογίζόμενος τας δύο εκείνα; δυστυχιμένας ύπάρξεις.

Εύς 2 π ι ς

ΜΕΣΜΕΡ

Είς την Ρωσσίαν, τὸν τόπον τῆς μυστικοπαθείας...

Μερικαὶ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἐπιτυχία, ἐστερέωσαν τὴν φήμην του καὶ ἦν στεύει ἀθρόος...

Ἡ νέα λέξις πεσοῦσα ὡς μετέωρον ἐν τῷ μέσῳ...

Μία πραγματὶα τοῦ δόκτορος Μέσμερ, δημοσιευθεῖσα ἐν Γερμανίᾳ...

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Πνεῦμα. Εἶνε ἡ προσωπὶς τῆς μοῦρας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ πρώτη αὐτοῦ θεωρία ἀπέτυχε, διότι ἦτο λίαν ἀφηρημένη...

Ἡ κάδος οὗτος ἦτο σχεδὸν πλήρης ἀπὸ ὕδατος...

Μία μακαριότης τότε καὶ μία νάρκωσις καταλάμβανε...

Μία μακαριότης τότε καὶ μία νάρκωσις καταλάμβανε...

τῆς ἡ φήμη τοῦ Μέσμερ, ἠξίωσαν καθημερινῶς...

Ἡ κάδος οὗτος ἦτο σχεδὸν πλήρης ἀπὸ ὕδατος...

Μία μακαριότης τότε καὶ μία νάρκωσις καταλάμβανε...

Μία μακαριότης τότε καὶ μία νάρκωσις καταλάμβανε...

Ἀμάλθιος Φέλλης

Χορὴ. Εἶνε τὰ μικρὰ τοῦ τόσον περισσότερο φωνάζου, ὅσον μικρότερα εἶνε.

Τόνης Ἀθανάσιος

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ Μωρό.—Εἰς τὸ θέατρον τῆς Μαρίκας Κοτοπούλης...

Παπαγαλλίσματα.—Στὴν Ἑλληνο-αὐλικὴ ἐπιθεώρησιν...

Ἰστορία ἀπὸ τὸν δραματικὸν... Ὁ ποιητικὸς...

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Εἶνε πρῶτῃ, μόλις ἡ ὥρα εἴς τὸ ψῆχος...

Πατριωτικὰ δράματα.—Εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυβέλης...

Πικ-νίκ.—Ὁ Νίνιος Νιονάκης τοῦ κ. Ξενοπούλου...

Πικ-νίκ.—Ὁ Νίνιος Νιονάκης τοῦ κ. Ξενοπούλου...

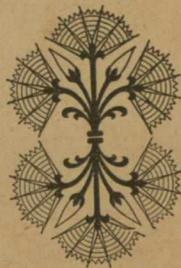
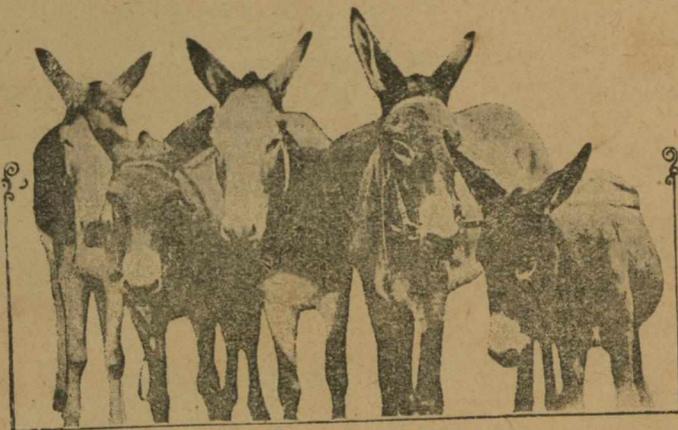
«Σκρίπ» διαμαρτύρησιν διὰ τὴν γελοιοποίησιν...

Πικ-νίκ.—Ὁ Νίνιος Νιονάκης τοῦ κ. Ξενοπούλου...

Πικ-νίκ.—Ὁ Νίνιος Νιονάκης τοῦ κ. Ξενοπούλου...

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙ

Ἡ διπλωματία μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου

— Ἀλήθεια Κοκὸ πῶς θὰ πᾶς στὸν πόλεμο ;

— Καὶ ρώτημα θέλει ἀγάπη μου ; Πρέπει νὰ θυσιάσωμε γιὰ τὴν πατρίδα.

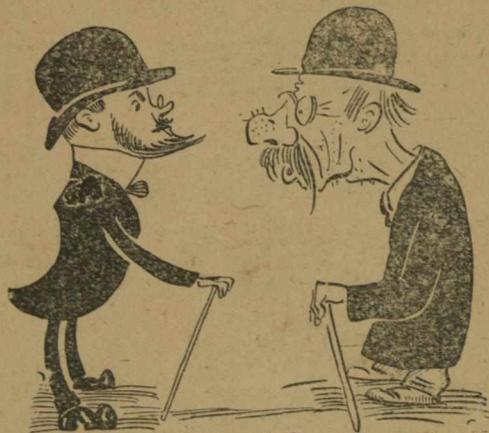
— Ἄν πάθῃς τίποτα, Κοκὸ μου θὰ σκοτωθῶ !

— Ἄ ! μπᾶ ! μὴ φοβᾶσαι ! Δὲν εἶδες πῶς τὰ κατάφερα καὶ στοὺς περασμένους πολέμους ;

— Τᾶμαθες Νίκο ; Οἱ Ἄγγλοι κριτήσανε τὰ τουρκικὰ Ντρέτινωτ Ὀσμὰν καὶ Ρεσαντιέ.

— Ναι καὶ ἐδώσανε λέει εἰς τὸ Ρεούφ τὰ παπούτσια τοῦ μ' ἕνα εὐγενέστατον ἀντιέ.

— Καὶ ποῖος νομίζεις ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ Πανσλαβισμὸς ἢ ὁ Παγγερμανισμὸς ;...

— Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ παγγερμανισμὸς.

— Τέλος πάντων ἀρχὴ ἡμῶν τοῦ παντός, ἔγιναν αἱ πρῶται σοβαραὶ ἐνέργειαι πρὸς εἰσαγωγὴν καὶ ἐν Ἑλλάδι τοῦ φεμινισμοῦ.

— Τί χορὰ μου ! Θὰ γίνω σωστὴ Παγκρούστ !

— Καὶ πρέπει ἡ Παγκρούστειος δίαιτα εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

70
14